

DÜNYA GENELİNDEN ÖĞRENCİ MEKTUPLARI

YAZARLAR

Zülal Donat
Hatice Delioğlu
Aylin Esra Yanbul
Ahmet Zengin
Fatma Polat
Deniş
Manolya Özkıyıkçı
Kübra Gülay

Hilal Büyükbaş
Aysel Turaçlı
Ela Salihoglu
Buse Almalı
Yasemin Sayın
Doruk Akkiprik
Kaan Enbatan
Fatma Yılmaz

Enis Ercan
Ceren Köse
Elif Akın
Simge Denirtaş
Ümmühan Yıldırım
Mustafa Sümer
Melissa Perişan
Büşra Güngör

Fatma Akkuş
Derya Sevimli
Gizem Coşar
Elif G.
Esra Gezer
Selin Yörenç
Yağız Cem Köroğlu

DÜNYA GENELİNDEN ÖĞRENCİ MEKTUPLARI*

* Bu dosya, PoliTeknik'te yayımlanmakta olan "Dünya Genelinden Öğrenci Mektupları" yazı dizisinde yer alan ve konu kapsamına giren değişik makaleleri içermektedir. Dosya yeni yazılarla birlikte düzenli aralıklarla güncellenecektir.

2. Güncelleme - 31 Ekim 2019

İÇİNDEKİLER

SAYFA 3 Zülal Donat (Köln - Almanya)	SAYFA 13 Aysel Turaçlı (Guildford - İngiltere)	SAYFA 26 Elif Akın (Louviers - Fransa)	SAYFA 37 Gizem Coşar Arkadaşlık Nedir? (Köln - Almanya)	SAYFA 49 Büşra Güngör Babaannem (Almanya)
SAYFA 4 Hatice Delioğlu (Köln - Almanya)	SAYFA 15 Ela Salihoglu (Guildford - İngiltere)	SAYFA 28 Simge Demirtaş (Hohenems - Avusturya)	SAYFA 38 Elif G. Sosyal Medyanın Gençler Üzerinde Etkileri (Köln - Almanya)	SAYFA 51 Burak Dilik Çark (Almanya)
SAYFA 5 Aylin Esra Yanbul (Duisburg - Almanya)	SAYFA 16 Buse Almalı (Farnborough - İngiltere)	SAYFA 32 Ümmühan Yıldırım (Köln - Almanya)	SAYFA 40 Selin Yörenç Köln Radyosu ve Ailem (Hamburg - Almanya)	SAYFA 52 Hasan Sönmez Bir Tas Yoğurt (Almanya)
SAYFA 6 Ahmet Zengin (Duisburg - Almanya)	SAYFA 17 Yasemin Sayın (Toronto - Kanada)	SAYFA 33 Mustafa Sümer Neden Biz? (Köln - Almanya)	SAYFA 42 Yağız Cem Köroğlu Köln Radyosu (Hamburg - Almanya)	SAYFA 56 Şüheda Gökmen Eğitim Hakkı (Almanya)
SAYFA 7 Fatma Polat (Söckholm - İsveç)	SAYFA 19 Doruk Akkiprik (Toronto - Kanada)	SAYFA 34 Melissa Perişan (Köln - Almanya)	SAYFA 43 Kübra Gülay Kızıma... (Almanya)	SAYFA 58 SENA Çocuklardan Çocuklara Çocuk Hakları! (Almanya)
SAYFA 9 Denis (Söckholm - İsveç)	SAYFA 21 Kaan Enbatan (Toronto - Kanada)	SAYFA 35 Fatma Akkuş "İstemek Herşey Değil" (Köln - Almanya)	SAYFA 44 Fatma Yılmaz Göç (Almanya)	SAYFA 61 D.A.Vihara Sawindi Sri Lanka'nın Ücretsiz Eğitimi (Sri Lanka)
SAYFA 10 Manolya Özkıyıkçı (Oss - Hollanda)	SAYFA 23 Enis Ercan (New Jersey - ABD)	SAYFA 36 Derya Sevimli Türkiye? (Köln - Almanya)		
SAYFA 12 Hilal Büyükbaş (Oss - Hollanda)	SAYFA 25 Ceren Köse (New Jersey - ABD)			

KÜNYE | IMPRESSUM

PoliTeknik

Türkçe Gazete
Türkische Zeitung

Erscheinungsweise:
Üç ayda bir
Quartalsweise
Unentgeltlich
Ücretsiz
ISSN 2198-8706

Yayınlayan Kurum/
Herausgeber:
Zeynel Korkmaz
Verein für Allseitige Bildung e.V.

Genel Yayın Yönetmeni/
Visdp / Chefredakteur:
Zeynel Korkmaz

Posta adresi:
Postfach 25 03 48
40092 Düsseldorf

Internet adresi:
www.politeknik.de

İletişim/Kontakt
info@politeknik.de

Zülal Donat

Köln - Almanya

Copyright: Dieter Jacobi / Köln Tourismus GmbH

Sevgili gençler ve aile büyükleri,
bu mektup ile sizlere kendi görüşlerimi ve yaşam deneyimlerimi paylaşacağım.
İlk önce kendi hakkımda kısa bir bilgi vereyim.
Benim adım Zülal Donat ve Almanya'da yaşıyorum.
Burada doğdum ve burada büyüdüm, 18 yıldır Almanya'dayım.
Annem ve babam yaklaşık 20 yıldır Almanya'da yaşıyorlar.
Benden yedi yaş küçük bir kardeşim var.

Büyük bir aile içerisinde büyüdüm. Evde genellikle Türkçe konuşuyoruz kardeşimle'de bazen kendi aramızda almanca konuşuyoruz.

Aile büyüklerim benimle bazen kürtçe'de konuşuyorlar çok iyi anlıyorum, fakat pek iyi konuşamıyorum. Düzenli bir şekilde memlekete gidip geliyoruz, amcalarımın, kuzenlerimin, nenemin, dedemin ve akrabalarımızın yanına.

Ailemin büyük bir kısmı Almanya'da da yaşıyor.
Şuan lise'deyim ve iki sene sonra Üniversite'ye gitmeyi düşünüyorum. Ne okuyacağımı daha tam bilmiyorum.

Sınıfımda, almanlar, italyanlar, türkler ve birçok ülkeden insan bulunmakta.

Okulumdan oldukça memnunum. Yaşadığım şehri beğeniyorum. Oldukça büyük ve ulaşım sorunu çekmiyorum.
Çoğu zaman ailem ve akrabalarım ile birlikteyim.

Ailemle ve arkadaşarımla genellikle türkçe ve almanca konuşuyorum. Çevremde olumsuz bulduğum tek şey ailemin ve akrabalarımın bizim eve biraz uzak olmaları.

Göç kökenli olmayan arkadaşarımla olan ortak yanımız aynı dili konuşabilmemiz ve anlaşmamız, fakat aynı kültüre sahip değiliz.

Göç kökenli olmayanların çoğu sadece bir dil ile büyüyorlar, fakat göç kökenli olanlar birçok dil ile büyüyorlar.

Burada birçok hakka sahibiz ve kendi kültürümüzü yaşayabiliyoruz. Eğitim konusunda da ilerlemiş bir ülke.

Bir yere alıştıktan sonra insan pek zorluk çekmiyor.
Umarım biraz bilgi verebilmişimdir.

Sevgi ve saygılarımla

Hatice Delioğlu

Köln - Almanya

Kaynak: © Köln Tourismus GmbH

Ben Hatice, 17 yaşındayım ve Köln'de yaşıyorum. Babam 17 yaşındayken dedem onu çalışıp para kazanması için Almanya'ya getirmiş. Annem ise Türkiye'de bir köyde yaşıyordu. Evlilik yaşı geldiğinde evlenip babam onu Almanya'ya getirmiş. Zaman sonra iki oğulları olmuş, benden az yaş farkı ile abilerim.

Evlendikten 7 yıl sonra babam kalp krizi geçirip hayatını kaybetmiş. Ani ölüm haberi annemi fazlasıyla sarsmış. Kısa süre sonra annem bana hamile olduğunu öğrenmiş "üç çocuk ile yapayalnız dilini bile bilmediğim bu ülkede ben nasıl yaşarım" diye çok kez düşünmüş. Tek başına gurbette bizleri kimseye muhtaç etmeden büyötmeye çalıştı ve başardı. Gerek okul gerek hastalık. Her birimiz için koşturdu hem annelik hem babalık yaptı. Annem göçle birlikte hayat mücadelesi verdi.

Aradan yıllar geçtikten sonra artık bende büyüdüm ve gurbet elde yaşamın sıkıntılı olduğunu anladım. Özellikle akrabalarımın hepsi Türkiye'de olması beni daha da etkilemişti.

Yaşadığım ülkede dışarıda ana dilimde konuşamam ilk zoruma giden şeydi. Çevremde ve okulda genelde türk arkadaşlarım ile vakit geçirdiğim için durumu biraz kolaylaştırdı. Bundan dolayı çoğunlukla Türkçe konuşurum ve kendimi bu dilde daha iyi ifade edebildiğimi düşünürüm.

Ben burada bir yabancıydım ki hala da öyleyim ve böylede kalacak. Fakat 12 yıllık okul hayatımda hiçbir zaman yabancı olduğum için sıkıntı çekip dışlanmadım. Bazı arkadaşlarımdan ise bu tür sıkıntılar çektiklerini duyuyorum.

İzine, vatanıma gittiğimde "Almanca" olarak adlandırılmak beni biraz sarssada fazla etkilemiyor. Kendimi orada daha iyi hissediyorum. Heryerde ana dilimi konuşabiliyorum, anlaşılama gibi sıkıntılar olmuyor. Genelinde oradaki insanlar bana göre daha samimi ve daha sıcakkanlılar.

Her ne kadar ileride Türkiye'de yaşamayı çok istesemde burada doğmuş, büyümüş bir gurbetçi olarak çok fazla sıkıntılar çekmiyorum. Aynı zamanda burada yaşayarak çok şey öğrendim.

Ama Türkiye'nin yeri farklı, içimdeki bu vatan hasreti hiç sönmeyecek.

Aylin Esra Yanbul

Duisburg - Almanya

Foto: Uwe Köppen, Stadt Duisburg © Stadt Duisburg

Ailem kırk yıldır Almanya'da yaşamaktadır (otuz beş yıldır Duisburg Marxloh'da yaşıyorlar ondan önceki beş yıl Walsum'da yaşamışlardır). Abim Türkiye'de doğmuştur, 1992'de Adapazarı/Karasu'da, ben ise Almanya'da, Duisburg/Hamborn'da doğmuşum, 1998 yılında. Ben on altı yaşındayım, abim ise yirmi üç yaşında. Evimizde genellikle Türkçe konuşuyoruz, yeri geldiğinde Almanca da konuşuyoruz. Velilerimizle Türkçe konuşuyoruz, ama babamla Almanca da konuşuyoruz, Almancası çok gelişmiş ve okumuş olduğundan dolayı. Yaz tatilinde genellikle Türkiye'ye seyahate gidiyoruz, annemleri görmeye. Ne yazık ki onlar Türkiye'de yaşıyor, biz ise Almanya'da. İnsan çok üzülüyor tabii ki, ama ben Türkiye'de yaşamak istemezdim. Tabii ki kültürümüzü, denizimizi seviyorum, ama seyahat yetiyor. Hele o İstanbul'un trafiğini gördüğünde şaşakalıyor insan. Almanya'daki yaşam şartlarımızla Türkiye'deki yaşam şartları arasında büyük bir uçurum var. Almanya'da yaşamak daha rahat ve kolay Türkiye ile kıyaslandığında. Almanya'da halam, amcalarım, babaannemler ve biz yaşıyoruz. Annem ve babam Türkiye'ye taşınmayı düşünüyorlar, abim ve benim mürüvvetimi gördükten ve bizi yuvalarımıza yerleştirdikten sonra.

Ben Herbert Grillo - Gesamtschule'ye gidiyorum, 10A sınıfındayım, derslerimde oldukça başarılıyım, sınıfımızda 25 öğrenciyiz. Sınıf öğretmenimi çok seviyorum, Herr Faeser çok iyi bir öğretmen ve çok iyi bir insan. Gerçi bütün ders gördüğüm öğretmenlerimi seviyorum, Türkçe öğretmenimi de candan seviyorum, Perihan Önder-Ridder. Nesibe ile iyi anlaşıyorum, benim sınıf arkadaşım oluyor kendisi. Sınıfımızda değişik kökenli öğrenciler çok çoğunluğumuz Türkiye'den geliyoruz, ama Rus, Bulgar ve Kürt arkadaşlarımız da bulunmaktadır.

Okulumuzda mantıksız kural varsa o da tenefüs zamanında dışarıda durmamızdır bence, bunun dışındaki tüm kurallar mantıklıdır. Eğitimimizi çok değerli öğretmenlerimizden gördüğümüzden dolayı çok memnunum böylesi değerli isimler ile ders görmemiz zaten bir ayrıcalık olduğundan, okulla ilgili başka herhangi bir özel beklentim yok. Ben lise olgunluk sınavını bitirmek ve inşallah polis olmak istiyorum, bu benim en büyük dileğimdir.

Babam bizi genellikle yemeye çıkarıyor, hafta sonlarında bir şeyler içmeye de gidiyoruz, evimizde de değerli, rahat ve mantıklı zaman geçiriyoruz. Bazen sinemaya, bazen de bowlinge ya da misafirlığe gidiyoruz. Çoğunlukla ani karar verdiğimizden dolayı nerde ve kimle zaman geçirdiğimiz önceden belli olmuyor. Benim adım Aylin Esra Yanbul, okuduğunuz için teşekkür ederim.

Ahmet Zengin

Duisburg - Almanya

Ailem 41 yıldır Almanya'da, Duisburg'da yaşamaktadır. Ben on beş yaşımdayım. Abim ve ben Duisburg'da doğduk. Aramızda Almanca ve Türkçe konuşuyoruz, her yerde ve her zaman. Annemle hem Almanca hem de Türkçe konuşuyoruz. Babamla sırf Türkçe konuşuyoruz, çünkü Babamın Almancası iyi değil.

Türkiye'de babaannem ile ve amcam ya da kuzenlerim ile görüşüyorum. Her iki yılda bir yaz tatilinde Türkiye'ye gidiyoruz ve üç hafta ya da daha fazla orada kalıyoruz. Türkiye'de en sevdiğim şey şehir merkezinde gezmek ve güneşte dışarıda kalmak. Türkiye'de beni en çok şaşırtan şey trafik. Kimse emniyet kemerini takmıyor ve herkes kırmızı lambada geçiyor. Almanya'da bizden başka anneannem ve dedem yaşıyor. Abim ve ben okullarımızı bitirip, bir iş sahibi olup, kendi evlerimize yerleşince, belki o zaman annem ve babam Türkiye'ye dönmeyi düşünür. Bundan önce emekli olmak isterler tabii ki.

Ben "Herbert Grillo – Gesamtschule" adlı bir ortaokulun 10. sınıfında öğrenciyim. Sınıfımda yirmi bes kişi var, Türkçe kursumda ise on üç öğrenci var. En sevdiğim okul arkadaşlarımdan ikisi Türk, ikisi Alman. Öğretmenimin en sevdiğim özelliği aslında iyi kalpli birisi olması. Sınıfımda Almanlar, bir Rus, Kürtler, Araplar var ve geri kalanların hepsi Türk. Okulumdaki güzel olan kurallar şunlar: Birisi konuşurken diğerlerinin dinlemesi gerektiği. Gecikince not edilmesi. Aslında her kural iyi. Mantıksız kurallar ise şunlar: sınıfta şapka giyme ve sakız çiğneme yasağı. Kantine ve okulun dışına açılan koridoru kullanma yasağı da saçma.

Okul eğitiminden beklentilerim şunlardır: derslerde gelişmek, sağlam bir eğitim almak ve öğrendiğim konuları başka yerlerde de değerlendirebilmek. Ama bazı öğretmenler bazı dersleri yeterince iyi anlatamıyorlar. Olumsuz olan başka bir şey de bazı öğretmenlerin davranışları, mesela bir öğrenci dersi rahatsız edince ona kızması iyi değil, çünkü çoğu zaman bu yüzden ders kaynıyor. Şu ana dek meslekler üzerinde çok düşünmedim ve sonra hangi mesleği yapmak istediğimi de henüz bilmiyorum. Önce liseyi bitirmek istiyorum.

Ben Duisburg'da yaşıyorum ve burası çok sıkıcı, hiçbir şey yok neredeyse. Ben Marxloh'da oturuyorum ve buralarda yerler çok pis, bazı çocuklar terbiye görmemiş. Yaşadığım kentte, okul dışında gittiğim yerler cami ve alışveriş merkezleridir. Bazen alışverişe çıkarım. Sosyal çevremi oluşturan arkadaşlarımdan Almanlar ve Türklereyim. İki dili de konuşuyorum, ama en çok Almanca konuşuyorum. Ben hiçbir etkinliğe katılmıyorum. Boş zamanlarımda bilgisayarda oyun oynuyorum ve ara sıra gezmeye çıkıyorum. Çevremde sokakların temiz olmamasını olumsuz buluyorum ve bazı çocukların davranış şekillerini beğenmiyorum. Bunun dışında olumsuz bulduğum bir şey yok. Göç kökenli olmayanlar hakkında pek olumlu ya da olumsuz bir yargım yok. Herkesin bir davranış şekli vardır ve bazıları iyi değildir. Yaşadığım ülkedeki insanlar ve Türkiye'deki insanlar birbirine benzemiyor. Konuşmaları, giyim kuşamları ve alışkanlıkları farklı.

Diğer ülkelerde yaşayan gençlere herhangi bir mesajım veya önerim yok, aklıma bir şey gelmiyor. Ama yaşadıkları ülkenin ve çevrelerinin nasıl olduğunu veya olumlu ve olumsuz buldukları şeylerin neler olduğunu sormak isterdim.

Fatma Polat

Stockholm - İsveç

Kaynak: www.visitstockholm.com

Merhaba!!!

Benim adım Fatma. Ben 13 yaşındayım. Doğma, büyüme iki kardeşimle birlikte İsveç'te- Stockholm'ün Rinkeby semtinde oturuyoruz. Annemin ailesi hariç neredeyse bütün sülalem İsveç'te yaşıyor. Biz bu ülkede büyük ve mutlu aile olarak bir arada yaşıyoruz.

Genellikle evimizde Türkçe konuşuyoruz. Ama arkadaşlarım ve kuzenlerimle birlikte olunca İsveççe konuşuyoruz. Annem ve babam her sene Türkiye'ye gitmemize özen gösteriyorlar. Kendi vatanımızı, kültürümüzü ve dilimizi iyi öğrenmemiz için bunun gerekli olduğunu düşünüyorlar tabi bu da bizim çok hoşumuza gidiyor. Ben ve kardeşlerim Türkiye'yi çok ama çok seviyoruz. Bazen buraya geri dönmek çok zorumuza gidiyor. Fakat ailem buna mecbur olduğumuzu, İsveç'te sorumluluklarımız olduğunu söylüyorlar. Bende haklı olduklarını bildiğim için, seneye tekrar görüşmek üzere deyip akraba ve arkadaşlarımla vedalaşıyorum. Bazen ailemle Türkiye'ye kesin dönüş yapmak için sohbet ediyoruz. Ailem bunun şu anda imkânsız olduğunu ama bizim okuyup ta iyi birer meslek sahibi olursak, ileride neden olmasın diyorlar. Hayali bile çok güzel...

Ben altıncı sınıfa gidiyorum. Sınıfımda değişik ülkelerden gelen 24 öğrenciyiz. Öğretmenlerim ve arkadaşlarımla aram çok iyi. Ben bazen sınıfıma genel bakınca kocaman bir dünya görüyorum. Neredeyse her ülkeden bir kişi var. Polonya, Somali, Bulgaristan, Irak, İran, Tayland, Gambiya... Bazen kültür farklılığından problemler çıksa da bir şekilde halledip kaldığımız yerden devam ediyoruz. Ben okulumu ve derslerimi çok seviyorum ama bazı derslerin ileride ne işime yarayacağını düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Annemin dediğine göre en ufak bilgi kısıntısı bile hayallerimi gerçekleştirmem için bir basamak olabileceğini söylüyor. Bende buna inanıyorum çünkü aileler ve öğretmenler hep bizim için doğruları söylerler.

Ben, dünyada en iyi yaşanacak yerin İsveç olduğunu düşünüyorum. İsveç, insan haklarını en iyi koruyan ve çalışanlara hak ettiğini veren bir ülke. Ben bu ülkenin başkentinde yaşıyorum. Babam bizi her fırsatta müzelere, sinemaya ve yüzmeye götürüyor. Annem de sosyal ve kültürel yönden gelişmemiz için bizi hastane ve yaşlı bakım evlerine götürüyor. Onlara yardım etmek bizim çok hoşumuza gidiyor. Annem onların hayatlarını mevsimlere benzeterek hikaye gibi anlatıyor. Yaşlılığı kış mevsimine benzetiyor. Onlar zamanında çok çalışmışlar, şimdi köşelerine çekilmiş insanlar. Bu beni

Fatma Polat

Stockholm - İsveç

üzüyor ama dünyanın kanunu buymuş. İleride, her fırsatta hastaları ve yaşlıları ziyaret edeceğim ve herkesin bunu yapması için çalışacağım.

Ben basketbol oynamayı çok seviyorum. Güzel havalarda ailecek top oynamaya açık hava sahalarına gidiyoruz. Aslında boş zamanım hiç olmuyor gibi çünkü yapacak bir şeyler mutlaka buluyorum ya da aksattığım görevlerimi annem hatırlatıyor, bende yapmak zorunda kalıyorum.

Benim yaşadığım semt, ailemin dediğine göre İsveç'in en güzel yeriymiş. Fakat burada yaşayan birçok insan böyle düşünmüyor. Çok fazla insan savaştan, baskının çok olduğu ülkelerden veya insan haklarının olmadığı yerlerden gelmiş. Sorunları bilek gücüyle çözebileceklerine inanıyorlar, bu da her an kavga çıkabileceğinin habercisi. Ailemin bana öğrettiği, insanların asla renklerine, dinlerine veya ırklarına göre ayırt edilmeyeceği. Dünyanın hepimize ait olduğunu düşünüyorum. Fakat ülkeleri yöneten insanlar benim gibi düşünmüyor. Ben insanların eğitimle düzelebileceğine inanıyorum. Kim bilir belki gelecekte dünya daha güzel yaşanır bir yer olur. Ben de o zaman aynı yerde oturuyor olurum. Belki de şimdiki okulunda öğretmen olarak çalışıyor olurum. Hoşça kalın!!!

Deniz

Stockholm - İsveç

Kaynak: www.visitstockholm.com

Merhaba!!!

Benim adım Deniz. Ben 13 yaşındayım. Benim ailem Bulgar göçmeni. Bulgaristan'dan İsveç'e yeni geldik. İsveç dilini öğrenene kadar hazırlık sınıfına gideceğim. Okulumdan çok memnunum. Özellikle öğretmenlerim çok iyi. Bulgaristanda' ki öğretmenlerden farklı olarak bize sert davranmıyorlar. Mesela kötü birşey yapsak, buradaki öğretmenler doğruyu anlatmaya çalışıyorlar, vurmuyorlar. Orada olsa hemen kızarlardı.

Sınıf arkadaşlarım da çok iyi, benimle herşeyi paylaşıyorlar. Değişik ülkelerden arkadaşlarım var. Moğolistan, Yunanistan, Rusya, Somalia gibi... Ama Bulgaristan'daki arkadaşlarımı çok özlüyorum.

Stockholm'de Rinkeby bölgesinde oturuyoruz. Bence burası hoş bir yer, yazın daha güzel oluyor. Arkadaşlarımla dışarıda oynayabiliyorum. Havuza gidebiliyoruz. Ailemle yürüyüşe çıkıyoruz.

Teyzem ve kuzenlerim İsveç'te doğmuşlar, ailemin diğer fertleri Bulgaristan doğumlu. Evde genellikle Türkçe konuşuyoruz. Bulgaristan'da haftada iki saat Türkçe dersimiz vardı. İsveç'te de Türkçe derslerine devam ediyorum. Türkçe'miz Pazartesi günleri bir saat. Ders saatlerinin dışında ama koşu koşu gidiyorum. Okul sonrası olmasına rağmen dersleri kaçırmıyorum. Ençok öğretmenimin okuduğu kitabı dinlemek hoşuma gidiyor. Diğer Türk öğrencilerle beraber olmak beni mutlu ediyor. Arkadaşlarımla beraber ders yapıyoruz, kelime oyunları oynuyoruz. Türkçe ödevlerimi yapmaya özen gösteriyorum, aksatmadan zamanında teslim ediyorum.

İleride öğretmen olmak istiyorum. Çocukları çok seviyorum, onlara yeni bilgiler öğretmek çok zevkli olsa gerek...

Manolya Özkıyıkçı

Oss - Hollanda

Museum Jan Cunen | Kaynak: Collectie Stadsarchief Oss

Merhabalar. Benim adım Manolya ve 17 yaşımdayım.

Annem 11 yaşında iken dedem Hollanda'da iş bulduğu için buraya yerleşmişler ailece, şu an tam olarak 35 yıldır Hollanda'da yaşıyor ailem. Babam buraya 18 yaşında annem ile Türkiyede tanışıp evlendikten sonra gelmiş.

Ben kendim 17 yaşımdayım, 26 yaşında bir abim ve 8 yaşında bir kız kardeşim var. Biz hepimiz Hollanda'nın Oss şehrinde doğduk ve büyüdük. Aramızda konuşurken genelde Flemenkçe ve Türkçe bir arada kullanıyoruz. Hollandalıların yanında genellikle sadece Flemenkçe konuşuyoruz ve Flemenkçeyi bilmeyen aile fertlerimizin (Türkiye de ki ailemiz) yanında genellikle sadece Türkçe konuşuyoruz. Anne ve babamız her iki dilede sahip oldukları için onarlada konuşurken her iki dili kullanıyoruz.

Türkiye ile ilişkilerimiz çok sıkı. Orda ki ailemle bağımız fazlasıyla iyi ve bunun yüzünden her yaz Türkiye'ye gidiyoruz. Ailesi orda olduğu için babam her kışta gidiyor aslen geldiğimiz Gaziantep'e. Kimi kışlar babam ile birlikte bende gidiyorum. Ailemiz orda çok büyük olduğu için ve her bir halam, amcam ve kuzenlerimle çok sıkı bir bağım olduğu için her defa zevk ile gidiyorum.

Türkiyede tuhafıma giden bir çok şey var. Öncelikle bunlardan biri eğitim sistemi. Öğrencilere sınava girmek için sadece iki şans veriliyor ve bu yüzden çok öğrenci ya okuyamıyor yada istediği mesleği yapamıyor. Ondan sonra çok tuhafıma giden şey ise, genelde fakirlerin veya tanışları olmayanın Türkiyede çoğu konuda bir çok zararı oluyor. Sağlık gibi önemli meselelerde bile.

Hollandada Oss şehrinde yaşıyoruz. Burda da büyük ve aile bağımızın güçlü olduğu bir ailem var. Burda olanlar annemin ailesi. Baba tarafından Hollanda da yaşayan kimse yok. Ailem Türkiye ye kesin dönüşü düşünmüyor. Her ne kadar orda olan ailemizi özlemlerde burda yaşam şartlarının daha kolay ve daha iyi olduğunu düşünüyorlar.

Şu an Mondriaancollege okulunda Havo seviyesinde lise 4'e gidiyorum. Bundan sonra bir senem daha var ve ondan sonra HBO (Yüksek Meslek Eğitimi) yapacağım. Sınıfımda 30 kişiye yakın öğrenci var. Sınıfımda genellikle Hollandalı var. Yabancı olarak biz 3 Türküz ve bir Faslı. Okulda en iyi anlaştığım arkadaşım Hilal. Öğretmenimin en sevdiğim özelliği ise, gösterdiği yakınlık. Bizlere karşı olan sevgisini çok belli ediyor ve bu çok hoşuma gidiyor. Okulumda en çok sevdiğim kural ise, kim olursa olsun herkes

Manolya Özkıyıkçı

Oss - Hollanda

birbirine karşı hoşgörölü olmak zorunda ve olmadığı zaman cezalandırılıyor. Mantıksız bulduğum kural şu an aslında aklıma gelmiyor.

Eğitimden beklediğim, öğretmenlerin bizlere yeni bir şeyler öğretip ileriki hayatımız hakkında adım atarken bize yardımcı olmaları. En önemli bulduğum şey ise, kimsenin maddi durumuna bakılmadan herkezin eğitim konusunda şanslarının aynı seviyede olması. Hangi mesleği yapacağım hakkında fazla bir fikrim yok. Bir ihtimal Almanca öğretmenliği.

Benim için Hollandanın en önemli özelliği, ülkesinde ki insanlara çok iyi bakması. Her ne olursa olsun bu ülkede karnın doyar ve ülkenin biz yabancılara katkısı çok var. Büyük bir ihtimal Hollanda küçük bir ülke olduğu için ülkesine bakması daha kolay olması gerek ve belkide bu yüzden bu fazlasıyla iyi bir şekilde oluyor.

Arkadaşlarıma genelde dışarı çıktığımda çarşıya veya bir cafeye gidiyorum. Etrafımda ki arkadaşlarım genellikle Türk, bu yüzden Türkçe ve Flemenkçe karışık konuşuyoruz. Boş zamanımızda genellikle ailemle vakit geçiririm ve kitap okurum.

Hollandalıların çoğu çok anlayışlı insanlar. Anlaşması kolay oluyor genelde. Fakat Hollandada herkes kendi sorumluluklarıyla uğraşiyor ve biz Türkler genelde birbirimizi çok düşünen ve kollayan insanlarız. En büyük farkları bu ve soğuk kanlı olmaları. Türkler olaylara genellikle daha duygusal yaklaşırken onlar çok soğuk kanlı kalıp duygularını katmadan hareket edebiliyorlar.

Diğer ülkelerde ki göçmen arkadaşlarıma söylemek istediğim şu ki, her zaman kabul edildiğimiz için bu ülkelere minnettar olun fakat geldiğiniz toprakları es geçmeyin. Biz gelecek nesiller çifte vatandaşlar olarak iki ülkeninde ortasını bulmalıyız.

Hilal Büyükbaş

Oss - Hollanda

Kaynak: Collectie Stadsarchief Oss

Ailem 35 senedir Hollanda'da yaşamaktadır. Ben 16 yaşındayım. Kardeşlerim ve ben Hollanda'da doğduk. Biz Türkçe ve Hollandaca konuşuyoruz. Annemle ve babamla evde Türkçe ve arada Hollandaca konuşuyoruz. Türkiye'de amcamlarla, teyzelerimle ve kuzenlerimle görüşüyorum. Türkiye'ye her sene gitmeye çalışıyoruz. İstanbul'u çok seviyorum, orada gezmeyi. Hollanda'da teyzem, anneannem, dedem, kuzenlerim ve dayımlar oturuyor. Ailem ileride Türkiye'ye dönmeyi düşünüyorlar, emekli oldukları zaman.

Hollanda'da ben Lise 4'e gidiyorum. Okulumun adı Het Mondriaan College ve sınıfımda 30 tane öğrenci var. En sevdiğim arkadaşımın adı Manolya Özkıyıkçı. Öğretmenim hakkında en sevdiğim özellik bize gösterdiği yakınlığı. Sınıfımda Hollandalı, Türk ve Faslı öğrenciler bulunuyor. Okulda en sevdiğim kural eğer bir yeri kirletirsen bir saat okulun temizliğinde yardımcı olmalısın. Eğitimden beklediğim ileriki hayatımda bana katkısının çok olması ve eğitim sayesinde iyi bir işahibi olabilmem. İleride daha ne olacağımı bilmiyorum.

Hollanda Oss şehrinde yaşıyorum. Hollanda'da herkese bakım var, ve fakirler yok. Okul dışında kafeteryaya gidiyorum ve arkadaşlarımla gezmeye. Ailemle haftada bir kere yemeğe çıkıyoruz. Sosyal çevremi oluşturan arkadaşlar Türk, Faslı ve Hollandalılardan oluşmaktadır ve en fazla Hollandaca diliyle iletişim kurarız. Spor olarak fitness yapıyorum. Boş zamanımı arkadaşlarla vakit geçirerek veya spor yaparak geçiriyorum. Çevremde Türklerin ve Hollandalıların daha çok bir araya gelmesi ve birlikte vakit geçirmesi ileride gelecek olan nesiller için olumlu.

Aysel Turaçlı

Guildford - İngiltere

Ben Aysel 10 yaşındayım. İngiltere'nin çok güzel bir yeri olan Guildford'da yaşıyorum. 13 yaşında bir abim var. İkimizde Türkiye'de doğduk. Benim doğduğum sene İngiltere'ye gelmişiz.. Babam daha önce bu ülkede yaşamaya başlamış. Evde anne ve babamla Türkçe abimle bazen Türkçe bazen İngilizce konuşuyorum. Dışarda arkadaşlarımla İngilizce konuşuyorum. Türkiye'ye her sene yaz tatili için gidiyoruz ve aile büyüklerimizle Anneannem, dedem, teyzelerim, dayılarımla, amcam, halam, babannem, kuzenlerim ve arkadaşlarımla çok güzel zaman geçiriyoruz. Türkiyede aile ilişkileri çok güzel. denizi, havası, tarihi yerleri, camiileri tabii ki en önemlisi tereddüt etmeden yediğimiz yemekleri benim için çok önemli. Bu ülkede hiç bir akrabamız yok. Sadece 4 kişilik ailemiz var. Bu nedenden dolayı bizim eğitim durumumuza göre annemler Türkiye'ye dönmeyi düşünüyor, Çünkü onlar bizim eğitimimiz için bu ülkeye gelmişler.

Ben Guildford'da Holly Trinity School'a gidiyorum. 6.ci sınıftayım. Sınıfımızda 20 öğrenci var. Okulumuzun öğretmenleri çok yardımsever ve çok iyiler. İstedığımız her şeyi rahat olarak sorabiliyoruz. Onlarla ve arkadaşlarımla ilişkilerim çok iyi. Sınıfımızda bir çok değişik ülkeden gelen arkadaşlarım var. İranlı, Hindistanlı, Çinli, Arabistanlı, Pakistanlı, İspanyol, Alman. En çok Neya, Aisa, Morgan, Yashar, Ela, Suzanne ve Saedle iyi arkadaşım onlarla daha fazla zaman geçiriyorum. Okulumuz pilot okullardan biri. Bütün çalışmalarını okulda yapıyoruz. Eve ödev vermiyorlar. İyi gibi görünsede ne yaptığımızı ailemiz takip edemiyor. Okulumu çok seviyorum. Sabah 8.45 de başlıyor ve 15.15 de bitiyor. Okulumuzun kuralları çok güzel, oyun zamanlarında öğretmenler bizimle bahçede bekliyor. Yemeklerimizi sadece öğlen tatilinde yemekhanede yiyebiliyoruz. Büyük bir sorun, beden derslerinde üstümüzü giyinirken arkadaşlarımızın dikkat etmedikleri. Yabancı çocuklar bizim kadar her şeye dikkat etmiyorlar. Her konuda çok rahatlar. Eğitim bizim geleceğimizi hazırlayacağı için çok dikkat etmemiz gerekiyor. Ben doctor olmayı ve Türkiye'de çalışmayı çok istiyorum. Bunun içinde çok çalışıyorum. Bu ülkede istediğiniz meslek için önceden program yapabilirsiniz ve ona göre çalışabilirsiniz. Türkiye'de çok farklıymış. Orada sadece bir sınavla belli oluyormuş.

İngilterenin beğendiğim ve beğenmediğim yönleri var beğendiğim yönleri çok sessiz bir ülke. Trafik kuralları çok iyi, hiç araba düdüğü duymassınız. gittiğiniz her yerde insanlar sıralarını bekler ve birbirlerine selam verirler. Tanımasanızda yolda yanınızdan geçen insan selam verir. Her türlü sporu yapabilirsiniz. Üzücü yönleri ise komsular birbirini tanımazlar. Aile büyüklerini ziyaret etmezler, Anneanneler ve babanneler benim anneannem gibi torunlarına bakmıyorlar. Misafir sevmiyorlar, akrabaları ölünce hiç üzülüyorlar içki içip eğleniyorlar, çok yaşlı anne ve babalarına bakmıyorlar.

Aysel Turaçlı

Guildford - İngiltere

Misafir sevmiyorlar, akrabaları ölünce hiç üzülüyorlar içki içip eğleniyorlar, çok yaşlı anne ve babalarına bakmıyorlar. Yemek kültürü çok zayıf. Benim arkadaşlarım akşam ailece yemek yemezler, herkes tabağını alıp koltukda yiyor. Taze yemek yapmazlar genellikle buzluk yemekleri yerler. Bizim gibi büyüklerinin ellerini öpmezler ve küçükler bile büyükleri ismiyle çağırırlar. Çarşılar akşam 5 de kapanır oda hiç güzel değil. İngiltere'nde Türkiye gibi bir çok değişik güzel yerleri var. Guildford çok eski tarihi bir şehir, çok güzel bir kalesi var. Binalar eski ama boyanmış. Hep okumuş zengin insanlar yaşıyor. Bu bölgenin dışında Reading, Alderhot, Londra, Portsmouth, Britain, Kingston, Wokingham gibi bir çok yerlerini gezdim. Bir çok müze ve tarihi yerlerini gördüm.

Sosyal çevremi oluşturan arkadaşlarımla genellikle İngilizce konuşuyorum. Eğer Türkiye'den yeni gelen arkadaşım varsa Türkçe konuşuyorum. Ben spor olarak Buz pateni, Tenis ve yüzme yapıyorum ve ayrıca piyano dersi alıyorum. Boş zamanlarımda Türkçe ve İngilizce hikayeler okuyorum Türkçe günlük yazıyorum. Türkçe filmler izliyorum.

Bizim gibi başka ülkede doğup büyüyen ve yaşayan arkadaşlarımıza önerim önce kendi aileleriyle ve kendileriyle gurur duymaları, eğer bizim Türk kurallarında varsa ve diğer insanlar dalga geçiyorlarsa kabul etmesinler. Örnek ilk zamanlar benim beslenmemle dalga geçiyorlardı ve ben aldırmadım şimdi kendileri ben den istiyor. Çünkü bizim kültürümüz ve Ülkemiz her yerden çok güzel. Arkadaşlarımız mutlaka Türkçe ve Türk kültürünü öğrensinler çok önemli. Türkiyede'ki bütün akrabalarını tanısınlar. Eğer öğrenmezsele Türkiye'de akrabalarıyla anlaşamazlar ve Türkiye'yi tanıyamazlar.

Bende başka ülkelerde yaşayan arkadaşlarımdan orada yaşarken çevrelerinden ve buldukları ülkeden nasıl etkilendiklerini öğrenmek isterim. Ben bu ülkede yaşarken Türkiye'yi kendi ülkemi, daha çok seviyorum.

Buradan bütün Türk arkadaşlarıma selam ve sevgilerimi gönderiyorum.

Ela Salihođlu

Guildford - İngiltere

Ben Ela, Farnham adında Surrey bölgesinin küçük bir kasabasında erkek kardeşim Deniz, annem Şebnem ve babam Mehmet Salihođlu ile birlikte yaşıyoruz. Ben 12, Deniz ise 10 yaşında. Guildford'ta Tormead kız okulunda 7. Sınıftayım. Okul ve derslerim dışında her hafta yüzmeye, tenis ve jimnastik yapıyorum. Cumartesi günü Türk Okulunda Türkçe ve matematik öğreniyorum.

Yaz tatillerimi ailem ile birlikte genelde Türkiyede geçiriyoruz. Orada en çok kuzenlerim ile Birlikte gittiğimiz tatillerden zevk alıyorum. Birlikte denize girip, sohbet ederek çok güzel zaman geçiriyoruz eğer Türk okuluna gitmeseydim belki de kuzenlerim ile iletişimim bu kadar rahat olamayacaktı.

İngiltere'de yaşadığım için mutluyum ama ailem belki de birgün Türkiye de yaşamamızın mümkün olduğunu söyleyince hem seviniyor hem üzülüyorum. Çünkü buradaki arkadaşlarımı ve Evimi çok özlerim. Ama annanemler, teyzemler ve dayımlar ile birlikte olmak ta çok güzel olur diye düşünüyorum.

İngiltere'de ki okullar Türkiye'ye göre daha iyi, geçen yıl kuzenlerimin okulunda 3 gün geçirdim Ve oradaki çocuklar çok gürültülüydü okulun içinde merdivenlerde koşuyorlardı derslerde öğretmenlerini dinliyorlardı ama yine de orada öğrenci olmak istemediğimi düşündüm.

Türkiye de Trafik te arabalar kırmızı ışık ta bile geçip sürekli korna basıyorlar yayalara kimse yol vermiyor bu nedenlerde Türkiye'de yaşamak isteğimi azaltıyor. Sanırım İngiltere de eğer yazları hava daha sıcak olsaydı annemler bile burada kalmak isterlerdi.

Annem ve babam Türk olmasına rağmen İngilizce Konuşurken kendimi daha iyi anlatığımı hissediyorum bu da sanırım, Burada doğduğum için, okulda, evin dışında İngilizce Konuştuğum için olabilir O Yüzden ailem onlarla Konuşurken Türkçe konuşmamı istiyorlar.

İNGİLTERE ve diğer Türkiye dışında yaşayan arkadaşlarıma Söylemek istediğim şey eğer varsa çevrelerindeki Türk okullarına gitsinler ve evlerinde Türkçe konuşup Türkçe kitaplar okusunlar o zaman Türkiye ye gittiklerinde veya akrabalarıyla rahat iletişim kurabilirler.

Buse Almalı

Farnborough - İngiltere

Kaynak: visitsurrey.com

Ben Buse Almalı. 14 yaşındayım ve kardeşlerimle İngiltere’de doğup büyüdüm. Annem İngiltere’ye 16 sene önce gelmişti ve babam ise 20 sene önce gelmişti. Evde ailemle Türkçe konuşuyorum, bazen kardeşimle İngilizce. Okulda veya dışarıda İngilizce konuşuyoruz. Her yaz tatilinde ailemle Türkiye’ye gidiyoruz ve akrabalarımızı görüyoruz. Türkiye’yi çok seviyorum. Özellikle yiyeceklerini çünkü çok lezzetli. Türkiye’de beni en çok şaşırtan durum, trafik kurallarının önemsenmemesi.

İngiltere’de ailemle Farnborough’da yaşıyoruz ama akrabalarımız da var. Dayılarım, amcalarım ve kuzenlerim. Sık sık görüşüyoruz. Annem ileride Türkiye’ye dönmeyi çok istiyor. Ben ve kardeşlerim okuduktan sonra belki mesleklerimizi Türkiye’de devam edebiliriz. ben Tomliscore School & Sixth Form Collage’e gidiyorum ve 2 senedir orada okuyorum. Sınıfımda 28 öğrenci var. Sınıf öğretmenim ‘Miss Irvine’ ve çok iyi bir öğretmen. Dersleri çok güzel anlatıyor ve çok cana yakın bir bayan. Sınıfımda Fransız ve Çinli öğrencilerde var. En iyi arkadaşım ‘Gemma & Jasmine’. Onları kendime çok yakın hissediyorum çünkü birlikte sürekli zaman geçiriyoruz.

Okul kurallarının güzel ve mantıksız olanları da var. İyi taraflı, disiplinliyiz. Sınıflarda sakız çiğnemek yasak ve birçok ödülleri var. Kötü tarafları, kıravatımızın 5 çizgisini görmeleri lazım ve kantin yemeğini dışarıya çıkartmıyoruz. Eğitimin olumlu tarafı; tüm dünyadakilerin bildiği ve öğrendiği şeyleri öğreniyoruz. Olumsuz tarafı ise; sınavlarda tüm öğrendiğimiz bilgileri hatırlamak zorundayız. İngiltere çok disiplinli bir ülke olduğu için, çoğu şeylerde çok başarılı.

Ailemle, arkadaşlarımlar AVM’ye, Restoran’lara, Kütüphane’ye ve Londra gibi yerlere gidiyoruz. Ben çoğunlukla İngiliz ve Hint arkadaşım ile takılıyorum ve İngilizce konuşuyoruz. ben hobi olarak, haftada 1 veya 2 kere yüzmeye gidiyorum çünkü havuz dersi alıyorum. Artı, netbol oynuyorum. Boş zamanımda, kitap okuyorum veya matematik çalışıyorum. Bazen arkadaşlarla çıkıyoruz. Çevremdeki olumsuz şey AVM çok erken kapanıyor.

Türkiye ve İngiltere arasında çok fark var. Türkiye’de dersler daha zor ama insanları çok daha rahat. Bir Türk çocuk, farklı bir ülkede yaşıyorsa, onlara önerim, ‘Mutlaka Türkçe’yi öğrenin’. Onların geleceği için, süper ve şahane bir şey olacaktır.

Yasemin Sayın

Toronto - Kanada

Kaynak: Atilla Soylu

Merhaba, benim adım Yasemin Sayın, 2003 yılında ailemle Kanada'ya yerleştik.

2002 Ağustos ayında İstanbul'da doğdum ve 12 yaşındayım. Ailemin tek çocuğuyum. Evimizde ve Türk arkadaşlarımla kesinlikle Türkçe konuşuyorum. Yurtdışında yaşamam nedeniyle anadilimi unutmamam benim için çok önemli. Türkçe hariç İngilizce ile Fransızca'yı anadilim gibi konuşabiliyorum ve İspanyolca ile İtalyancayı da öğreniyorum.

Annemle babam hariç diğer bütün akrabalarım Türkiye'de yaşıyor. Her yıl yaz tatilimin tümünü Türkiye'de akrabalarımla geçiriyorum. Türkiye'de olmadıkça da yakınlarımla düzenli iletişime giriyorum. Türk kültürünü, örf adetlerimizi, insanımızın cana yakınlığını, aslında, Türkiye ile ilgili aklınıza gelebilecek herşeyi çok seviyorum.

Lycée Francais de Toronto adlı okulda 7. sınıf öğrencisiyim. Sınıfımda 14 kişiyiz ve sınıfta öğrenci sayımızın az olmasının eğitim kalitemizi olumlu yönde etkilediğini düşünüyorum. Okulmdan ve verdikleri eğitimden çok memnunum. Gelecekle ilgili hedeflerime ulaşmam için çok iyi bir zemin hazırladıklarına eminim. Özellikle öğretmenlerim konulara çok hakimler. Ayrıca okulumuzun eğitim sistemi kitap okumayı alışkanlık haline getiriyor ve bu benim çok hoşuma gidiyor. İki yıldır bu okulda okuyorum ama, eski okulmdan arkadaşlarımla ilişkilerime devam ediyorum ve şimdiki okulmda da çok sevdiğim birçok arkadaşım var. Boş zamanlarımızı elimizden geldiğince birlikte geçirmeye özen gösteriyoruz. En yakın arkadaşlarım Emma, Alexandra, Talla, Abdel, Erica, Izabella ve Sasha. Arkadaşlarımla ya evlerde ya da yanımızda bir yetişkin eşliğinde sinema, restoran ve çeşitli aktivitelerde geçiriyoruz.

Okul harici piyano dalında The Royal Conservatory of Music'in 8. sınıfına devam ediyorum ve 4. sınıf sınavlarında Kanada genelinde %2'ye girdim ve ayrıca okulda yan flüt çalışıyorum. Spor dalında ise Karate'de siyah kuşak, 1. Dan sahibiyim ve yüzme ile voleybola da devam ediyorum. Annemle babamın yoğun dernek çalışmaları nedeniyle küçüklüğümde beri bütün toplum faaliyetlerinde bulunmaktayım.

İleride Harvard gibi bir üniversiteye girmeyi ve çift ana bilim dalında (double major) uzmanlaşmayı hedefliyorum. Branş olarak Uzay Bilimi ve Müziği seçeceğim. Boş zamanımı aktivitelerimle, bolca kitap okuyarak ve arkadaşlarımla geçiriyorum.

Ben Kanada'nın en bilinen şehirlerinden Toronto'da yaşıyorum. Benim görüşüme göre

Ben Ela, Farnham adında Surrey bölgesinin küçük bir kasabasında erkek kardeşim Deniz, annem Şebnem ve babam Mehmet Salihoglu ile birlikte yaşıyoruz. Ben 12, Deniz ise 10 yaşında. Guildford'ta Tormead kız okulunda 7. Sınıftayım. Okul ve derslerim dışında her hafta yüzmeye, tenis ve jimnastik yapıyorum. Cumartesi günü Türk Okulunda Türkçe ve matematik öğreniyorum.

Yaz tatillerimi ailem ile birlikte genelde Türkiyede geçiriyoruz. Orada en çok kuzenlerim ile Birlikte gittiğimiz tatillerden zevk alıyorum. Birlikte denize girip, sohbet ederek çok güzel zaman geçiriyoruz eğer Türk okuluna gitmeseydim belki de kuzenlerim ile iletişimim bu kadar rahat olamayacaktı.

İngiltere'de yaşadığım için mutluyum ama ailem belki de birgün Türkiye de yaşamamızın mümkün olduğunu söyleyince hem seviniyor hem üzülüyorum. Çünkü buradaki arkadaşlarımı ve Evimi çok özlerim. Ama annanemler, teyzemler ve dayımlar ile birlikte olmak ta çok güzel olur diye düşünüyorum.

İngiltere'de ki okullar Türkiye'ye göre daha iyi, geçen yıl kuzenlerimin okulunda 3 gün geçirdim Ve oradaki çocuklar çok gürültülüydü okulun içinde merdivenlerde koşuyorlardı derslerde öğretmenlerini dinliyorlardı ama yine de orada öğrenci olmak istemediğimi düşündüm.

Türkiye de Trafik te arabalar kırmızı ışık ta bile geçip sürekli korna basıyorlar yayalara kimse yol vermiyor bu nedenlerde Türkiye'de yaşamak isteğimi azaltıyor. Sanırım İngiltere de eğer yazları hava daha sıcak olsaydı annemler bile burada kalmak isterlerdi.

Annem ve babam Türk olmasına rağmen İngilizce Konuşurken kendimi daha iyi anladığımı hissediyorum bu da sanırım, Burada doğduğum için, okulda, evin dışında İngilizce Konuştuğum için olabilir O Yüzden ailem onlarla Konuşurken Türkçe konuşmamı istiyorlar.

İNGİLTERE ve diğer Türkiye dışında yaşayan arkadaşlarıma Söylemek istediğim şey eğer varsa çevrelerindeki Türk okullarına gitsinler ve evlerinde Türkçe konuşup Türkçe kitaplar okusunlar o zaman Türkiye ye gittiklerinde veya akrabalarıyla rahat iletişim kurabilirler.

Doruk Akkiprik

Toronto - Kanada

Merhaba, ben Doruk Akkiprik. 2010 yılından bu yana ailemle birlikte Kanada'da yaşıyoruz. Şu anda 12 yaşındayım ve Toronto'ya taşındığımızda 7 yaşında, ilkokul 1. sınıf öğrencisiydim. Ben Türkiye'de doğdum ve ailemin tek çocuğuyum. Ailemle her zaman Türkçe konuşuyorum.

Anavatanım Türkiye ile bağımı hiçbir zaman koparmadım. Çekirdek ailem dışında tüm ailem Türkiye'de yaşıyor. Ailem dışında eski arkadaşlarımla da görüşmeye devam ediyorum. Her yaz tatilinde Kanada'daki okulum kapanır kapanmaz ailemle birlikte Türkiye'ye giderek yaklaşık 2 ay vaktimizi orada geçiriyoruz. Türkiye'de en çok havanın sıcak olmasını, denize girmeyi ve geç saatlere kadar dış mekanlarda vakit geçirebilmeyi seviyorum.

Kanada da annem ve babam dışında hiç akrabam yok. Ailem ben üniversite eğitimimi tamamladığımda Türkiye'ye dönmek istiyor. Ben ise mesleğime göre karar vermek istiyorum.

Şu anda Bayview Middle School Grade 6 öğrencisiyim. Sınıfımda 28 kişiyiz. Okulumdaki öğretmenlerimin hepsini, özellikle Matematik öğretmenimi çok seviyorum. Öğretmenlerim bize karşı her zaman arkadaş gibi davranıyorlar. Ayrıca öğretmenlerimin en çok sevdiğim yanı eğlenceli olmaları. Sınıf arkadaşlarımla arasında Çin ve Tayvan'dan gelenler çoğunlukta. Bunun dışında Kore, Romanya, Japonya, İrlanda, Amerika, Meksika ve İran'dan gelen arkadaşlarım var. Okulumda en sevdiğim arkadaşlarım Danny, Sam ve Vallen. İlk kez bu yıl okulumda bir Türk arkadaşım da var. Bazen onunla Türkçe konuşmak çok eğlenceli olabiliyor. Okul dışında Efe, Tony ve Mete en sevdiğim arkadaşlarımdır.

Okulda öğrencilerin birbirlerine karşı kibar davranmak zorunda olmaları ve okulun Bully'e (şiddete) karşı olması güzel bulduğum kurallar, ancak kar topu oyununun yasak olmasından hoşlanmıyorum. İleride iyi bir Üniversiteye girebilmeyi hedefliyorum, okulumun bana bu konuda rehberlik etmesini bekliyorum. Kanada'daki eğitim sisteminin bana kazandırdığı okuma alışkanlığı ve araştırma yapma yeteneğinin en büyük kazançlarım olduğunu düşünüyorum. Ayrıca öğretmenlerimiz bize sürekli çok yönlü düşünmeyi öğretiyorlar. Kanada da derslerde başarılı olmanın yanı sıra aktif bir sosyal hayatın özendirilmesini de çok olumlu buluyorum.

Çocuklara aşırı baskı yapılmasının doğru olmadığını düşünüyorum. Henüz kesin karar vermemle birlikte ileride politika yada ekonomi eğitimi almak istiyorum.

Toronto'yu Kanada'nın en büyük kenti olduğu için seçtik. Kanada'nın ve Toronto'nun çok kültürlü olması benim için en önemli özelliği. Burada çok farklı yerlerden, farklı kültürlerle sahip insanlarla tanışmak ve arkadaş olabilmek mümkün. Ayrıca pek çok farklı ülke mutfağına ait güzel restoranlara gidebiliyoruz. Burada alışveriş merkezlerine, sinema ve tiyatrolara, doğal parklara ve pek çok kış sporları merkezlerine kolayca ulaşabiliyoruz. Yüzmeyi, buz pateni ve kayağı çok seviyorum. Ayrıca bu yıl snowboard öğrenmeye başladım. Ayrıca burada resmi dil olması nedeniyle İngilizce dışında Fransızca öğrenebilme imkanının da bulunması bence çok olumlu.

Doruk Akkiprik

Toronto - Kanada

Kanada genel olarak göçmen ağırlıklı bir ülke olduğu için etrafımdaki büyük çoğunluk bizim gibi göç kökenli insanlardan oluşuyor. Bu nedenle birbirimizi anlamakta zorlanmıyoruz. Türkiye'deki insanlarla buradaki insanlar arasındaki en büyük fark, Kanada'da yaşayanların farklılıkları daha kolay kabul etmesi olduğunu düşünüyorum. Diğer açılardan pekçok şey benzer.

Diğer ülkelerde yaşayan göçmen çocuklara önerim; asla ırkçılık yapmamaları ve herkesi olduğu gibi kabul etmeleri. Bunun yanında yaşadıkları ülkeye uyum sağlarken, Türk kültürünü gururla taşıyarak korumalarıdır.

Tüm çocuklara güzel bir gelecek diliyorum.

Sevgilerimle

Kaan Enbatan

Toronto - Kanada

Merhaba,

Sizlere bu yazımda, kendim ailem ve Kanada'daki yaşantım hakkında bazı bilgiler vermeye çalışacağım. İsmim Kaan Enbatan ve 1 Kasım 2000 tarihinde Kanada'nın Toronto kentinde doğdum. Ailem 1999 yılında Amerika'ya taşınmış, (Türkiye'nin inanılmaz İstanbul'undan Amerika'nın küçük bir şehrine - Rochester'e). İlk zamanları zormuş Rochester'da ama daha sonra aynı yıl içinde Kanada'ya taşınmışlar. Ben bir yıl kadar sonra doğmuşum ve ailemle beraber 15 senedir Kanada'dayız. Ailemizde 4 kişiyiz, ben, abim, annem, ve babam. Abim İstanbul'un Kadıköy semtinde doğmuş, abimle güzel bir abi-kardeş ilişkimiz vardır ve güzel eğleniyoruz beraber. İkimiz de İngilizce ve Türkçe'yi biliyoruz, ama ben azıcık Fransızca da biliyorum okuldan. Abimle genelde İngilizce konuşuyoruz ama annem ve babamla Türkçe konuşuyoruz. Türkiye'yi biz çoğu zaman özleyiyoruz çünkü bütün ailemiz orada, genelde sık sık ararız ve gittiğimizde de mümkün olabildiği kadar herkesle görüşüyoruz. Türkiye'ye çok fazla gidemiyoruz ve genelde iki senede bir gitmeye çalışıyoruz. Annem ve babam çok ama çok özlediler Türkiye'yi ve 2020 yılında dönmeyi düşünüyorlar çünkü onlar hayatlarına Türkiye'de başladılar ve orada bitirmek istiyorlar. Oraya gidip gezip, eğlenmek istiyorlar, arkadaşlarıyla, akrabalarla ve herkesle gezip tozmak istiyorlar çünkü senelerdir yapamıyorlar. Bunun için 2020'de büyük ihtimalle annem ile babam Türkiye'ye dönecekler.

Ben şu anda lise 1'e gidiyorum ve okul benim evime çok yakın. Benim 4 ayrı sınıfım var ve yaklaşık 24 öğrenci var her sınıfta. Okulda çok arkadaşım var, hepsini söylemek çok zor olur ama gerçekten çok çeşit arkadaşım var. Öğretmenlerimin hepsi de güzel ve saygılı insanlar. Okulumda çoğu kurallar güzel ama bazıları da biraz zor. En sevmediğim kural okulun kapanması için en az 15 cm. kar olması gerekiyor ya da sıcaklığın 25C'nin altında olması gerekiyor. Bunlar çok büyük kurallar ve çocuklar için çok zor oluyor çünkü çocukların soğukta ve karın içinde yürümesi gerekiyor. Ben okulda herşeyi olumlu buluyorum çünkü okul zamanları çok güzel ve eğlenceli zamanlar ve okulumu çok seviyorum. Üniversiteye gittiğimde de tıp okumayı istiyorum, çünkü tıp hep beni ilgilendiriyor ve çocukluktan beri istiyorum.

Ben Kanada'nın Ontario eyaletinin Mississauga kentinde yaşıyorum. Bizim yaşadığımız yer neredeyse bütün önemli yerlere yakın. Bu bizim için çok önemli çünkü uzakta olsaydık çok zor olurdu, çok sosyal olamazdık ve sosyal olmak bizim için önemli. Okul dışında biz bazen Toronto'ya gidiyoruz, ya da Niagara Falls'a gidiyoruz ama fazla değişik yer yok. Bizim arkadaşlarımızın neredeyse hepsi Türk ve onlarla genellikle Türkçe konuşuyoruz. Bazı arkadaşlarımız da Hindistanlı veya Pakistanlı ve onlarla da İngilizce konuşuyoruz. Turkish Society of Canada isimli bir derneğimiz var ve bu gurup inanılmaz güzel ve eğlenceli etkinlikler yapıyor. Ben ve ailem bu derneği çok seviyoruz ve hep gönüllü olarak yardım ediyoruz. Onun dışında ben bazen spora da gidiyorum. Boş zamanımız olduğunda genelde alışveriş merkezlerine gidip geziyoruz ve eğleniyoruz. Bizim çevremizdeki çoğu şeyleri olumlu, hoş ve güzel buluyorum.

Göçmen olarak yaşayan insanlara bir kaç şey diyebilirim. Yaşadığınız ülkedeki insanlar size çok ilgi gösteriyorlar ve yardımcı oluyorlar. Ama sizinle çok yakın ve samimi olmuyorlar. Bence Türkiye'deki insanlar çok daha ilgili oluyorlar ve daha güzel muhabbet ediyorlar, ama Kanada'daki insanlar bence daha saygılı, daha rahat, az meraklı ve dedikoducu oluyorlar. İki insan gurubunu da çok seviyorum çünkü güzel ve hoş oluyor değişik insanlarla konuşmak.

Kaan Enbatan

Toronto - Kanada

Türk göçmenlere benim mesajım, oradaki kurallara ve insanlara saygılı olmaları ve düzenli bir şekilde yaşamaları. Oradayken Türk'leri temsil ettiklerini unutmamaları ve onları kötülememeleri. Sen kötülersen o zaman onlar da Türk'leri kötülerler. Onu yapmamaya çalışıp Türk'leri güzel olarak temsil etmen gerekiyor, o zaman onlar da Türk'leri güzel olarak bilirler ve daha fazla sevgi ve saygı gösterirler. Göçmen olduğunda oradaki dili öğrenmek de çok önemli ama kendi dilini unutmamak çok daha önemli ve bunun için de hep pratik yapmak gerekiyor. En son şey de göçmen olduğunda orada bir Türk gurubu veya derneği bulmak ve ona katılmak. Eğer katılırsan çok daha güzel insanlarla buluşursun ve etkinlikler yapıp Türk'leri çok daha güzel temsil edebilirsin ve bu çok güzel birşeydir.

Bu yazımda size bazı konuları anlatmaya çalıştım. Benim yazımı okuduğunuz ve ilgi gösterdiğiniz için çok teşekkür ediyorum.
Saygılarımla

Enis Ercan

New Jersey - ABD

Merhaba, Benim adım Enis Ercan, 10 yaşındayım. Ben ve kardeşim Amerika'da doğduk. Kardeşim dört yaşında. Kardeşimle sadece Türkçe konuşuyorum. Çünkü hem İngilizceyi o kadar iyi anlamıyor, hem de onun Türkçe konuşabilmesini istiyorum. Annem ve babamla da Türkçe konuşuyoruz. Yalnız buradaki çoğu Türk çocuğu İngilizce konuşuyor.

Amerika'da New Jersey eyaletinde yaşıyorum. Amerika'ya ben doğmadan önce 2003'te gelmiş. Ailemle birlikte New Jersey'e, bu eyalete yeni taşındığımız için biraz zorlanıyorum. Eski okulumu çok özleyorum ama buradaki yeni arkadaşlarımdan da memnunuzum.

Normalde Türkiye'ye her yıl ya da iki yılda bir ziyarete gidiyoruz. Bütün akrabalarım Türkiye'de. Onları görmeyi çok seviyorum. Babaannem ve anneannemler de arada bizi ziyarete geliyor. Türkiye'de en sevdiğim şeyler sarayları müzeleri gezmek, bir de köylere gidip ağaçlara çıkmak, hayvanları görmek. Türkiye'de en şaşırdığım şey, herkesin değişik şekilde Türkçeyi konuşması ve her şehirde olan savaşlar, kaleler, ve tarihi yerler ilginç geliyor. Ailem şimdilik Türkiye'ye dönmeyi düşünmüyor.

Ben Parkway Elementary School'a gidiyorum. Sınıfımızda 20 öğrenci var. En sevdiğim arkadaşlarım komşumuz ve sınıf arkadaşım Andrew, sınıftan Michael, Zachary, Trevor ve Edison. Haftasonu okulu arkadaşlarımdan Onur, Hüseyin, Ali, İhsan, İbrahim ve Burak. Hafta içi okulumdaki öğretmenim biraz sert birisi ama yine de adil ve iyi bir öğretmen. Öğretmenimin en sevdiği yönü sevdiği öğrenci bile olsa haklı olan tarafı tutuyor.

Okulumun güzel tarafı daha çok tenefüs vaktimiz var (30 dakika). Arkadaşlık kurmak zor değil. Okuldaki kötü kurallar sınıfa girmek için sırada beklerken ille de öne bakmamız gerekiyor. Bir de çoğu tenefüs öğretmenleri çok sert ve bazen nazik değiller.

Eğitim güzel ama tek kötü tarafı saatlerce halının üstünde oturup öğretmenimizi ders anlatırken izlememiz gerek. Öğretmenimiz hands-on aktiviteler yaptırmıyor. Ama öğretmenimiz iyi öğretiyor. Ben siyaset bilimi ve hukuk okumak istiyorum.

Biz Mount Laurel New Jersey'de yaşıyoruz ve buranın en güzel yanı etrafta Türklerin olması. Sevmediğim tarafı da çok trafik olması ve daha pahalı olması. Okul dışında Türk haftasonu okuluna gidiyorum ve ailemle markete, yemek yemeye, eşya almaya, parka, ya da çocuk muzesine gidiyoruz. Arkadaşlarım genelde Amerikalı ya da Türk.

Enis Ercan

New Jersey - ABD

İngilizce'yi daha çok konuşuyorlar ama Türk arkadaşlarımla Türkçe konuşmayı daha çok istiyorum.

Ben karateye gidiyorum. Kütüphaneye gidiyorum, resim ve tiyatro derslerine gittim. Boş zamanlarımda hikayeler yazmak, resim yapmak, kutulardan eşyalar silahlar yapmak, kitap okumak ve kardeşimle oynamayı seviyorum. Burda Türklerin olması güzel. Sevmediğim tarafı ise fiyatlar çok pahalı ve yerli halk biraz sert.

Burdaki insanların Türkiye'deki insanlara kıyafetleri benziyor. Buradaki insanlar Türkiye'deki insanlara göre biraz daha nazik olan yönleri var. Türkiyedeki insanlar ya da burdaki Türkler daha vefalı olabiliyor. Sevmediğim tarafı Türkler hep İngilizce konuşuyor. Diğer ülkelerdeki Türkiyeli göçmen çocuklarına mesajım Türkçe'yi konuşmaya devam etsinler unutmasınlar. Sizin ülkenizde çocukların davranışları size karşı nasıl? Teşekkürler.

Ceren Köse

New Jersey - ABD

Merhaba benim adım Ceren Köse, 11 yaşındayım. Ailem ile Türkiyeden Amerika'ya geldik. Üç yaşında bir kardeşim var. Yaklaşık 6 yıldır Amerika'da yaşıyoruz. Türkiye'ye ilk ve en önemli gitme nedenimiz bizimle olmayan ailelerimizi görmek. Sonra ikinci sebebimiz Türkiye bizim memleketimiz. Ailem ile ben Türkiye'ye gitmek çok isteriz lakin Amerika'nın yüksek imkanlarından dolayı burayı tercih etmek daha mantıklı. Şimdi gittiğim okul "Beck Middle School". Öğretmenlerim şu ana kadar hiç birinin kötülükleri bana dokunmamış, ama en sevdiğim öğretmen fen öğretmenim. Ben öğretmenlerle İngilizce konuşurken ailem ile ya Türkçe ya da Kürtçe konuşurum.

Arkadaşlarım her tür yerden ve her tür kültürden gelen insanlar. Bazıları var ki Türk bazıları var ki Chinese ama onun hiç önemi yok benim için karakter önemli. Mesela bencil birisi olmasın, ağır başlı ve efendi olması çok önemli benim için karakter lazım. Chinese'miş Japanese'miş hiç farketmez önemli olan içindeki insanlık.

Ben Türkiyede Adıyaman'da yaşıyordum ama şimdi Amerika'da yaşıyorum. Türkiye'nin en sevdiğim bir tarafı benim ailemin orda yaşaması. Türkiyede okul dışında gittiğim yerler teyzeler ve akrabalar ve bazende çarşılarıdır. Basketball, volleyball, ve soccer and sevdiğim sportif ve eğlenceli aktivitelerdir. Yetişkinlerin bize role model olması gerekirken bazen olmuyorlar o yüzden "Yetişkin" deyimi bana çok anlamsız geliyor. Hele de Amerikan yetişkinleri. Amerika ile Türkiye çok farklı ülkeleri hem ortak noktaları var hem de değişiklikleri var. Ortak noktaları iki ülkeninde değişik insanları var kimi var terbiyeli ve akıllı kimi o kadar değil. Ama Türkiyenin bizim memleketin bir terbiyesi bi ahlakı var ama bura için aynısını söyleyemem. Göndermek istediğim mesaj "Siz olun siz hep kendiniz olun" kimse ya da birşey için değişmeyin. Ben buranın nasıl bir memleket olduğunu anlattım. Benimle aynı düşünmeyen varmı?

Elif Akın

Louviers - Fransa

1 - Ailem yaklaşık 36 yıldır Fransada yaşıyor.

18 yaşındayım. Kardeşim 12 yaşında ve ikimizde Fransa doğumluyuz. Konuştuğumuz diller ise, Fransızca, Türkçe ve arada, geliştirmek için İngilizce. Genelde Fransızca ile Türkçenin bir karışımını konuşuruz.

Annemde babamda hem fransızcayı hem türkceyi iyi biliyorlar, bu yüzden iki dili de kolaylıkla kullanabiliyoruz.

Türkiyede genellikle annemin akrabalarıyla görüşüyorum, babamın akrabaları ise genellikle Fransa'da ve Almanya'da oldukları için. Türkiye'ye iki yılda bir gitmeyi deniyoruz fakat bazen üç yıl geçiyor. Türkiye'de en sevdiğim şey insanların davranışları, yaşam tarzı çok ilginç, sanki sadece oraya gidince yaşıyormuş gibi insan. Belkide oraya gitmek bizim için tatil olduğundandır.

Fransa'da dedemler, halamlar, ve amcam oturuyor.

Ailem şu an Türkiye'ye tekrar dönmeyi düşünmüyor fakat benim aklımdan geçmiyor değil.

2 - Lise sona gidiyorum. Sınıfımda 30 öğrenciyiz.

En sevdiğim arkadaşlarım sınıfımda değil, çoğunlukla türk kökenliler ama Fransız, Portekiz, ve Arap arkadaşlarım da var. Öğretmenlerde en sevdiğim özellik, dersten çıktığımda öğrendiğimi fark ettirmesidir ve emeğimin boşa gitmemiş olduğunu hissettirmeleridir. Sınıfımda başka ülkeden öğrenci yoktur.

Okulda herkese eşit davranılacak diye imaj vermek güzeldir fakat bence haksızlıklar var yinede. Sürekli çocukmuşuz gibi davranmalarını anlayabiliyorum, her öğrenci aynı olmuyor ama bazen bunaltıcı ve mantıksız oluyor, üniversiteye gitmeye hazırlanıyoruz ve öğretmenlerden bize ilk okuldaki gibi davrananlar var hala.

Benim bir eğitmenenden beklentim; bana, en kısa zamanda en gerekli kullanabileceğim bilgiyi öğrenmemde yol gösterici ve yardımcı olabilmesidir. Öğrendiğimi de fark etmek. Fakat öğretmen ile öğrencinin arasındaki bağ, ilişkide bence önemli, güven olmalı mesela. Sınırların belli olması şart tabii, arkadaş değiliz sonuçta, öğretmenler bizi

Elif Akın

Louviers - Fransa

amacımıza ulaştırmak için burdalar. Unutmayalım ki onlarda bizim gibi insanlar ama her şeyden önce. Bazı öğretmenlere rasladım ki o kadar iyi, merhametli ve anlayışlılar ki, onları tanıdıkça dahada okuyasım geliyor.

Mesleğime daha karar vermedim, fakat isterim ki hem Türkiye'ye hem de Fransa'ya yararı olsun. İkisini temsil etmek gibi bir şey. Çünkü beni ben yapan bu iki kültür sonuçta. Ama sanırım dil branşı olabilir...

3 - Fransa'da, Haute-Normandie Bölgesi'nde yaşıyorum. Sanırım en önemli özellikleri inekler ve süt ürünleri olabilir...

Arkadaşlarımla kütüphaneye sık gideriz. Alışveriş merkezlerine gideriz. Ailemle ise göl kenarına gidip resim çekmeyi severim.

Arkadaşlarım genelde türk ama grup halinde olduğumuz için fransızcayı tercih ediyoruz herkes anlasın diye, çünkü bir kaç yabancı olabiliyor aramızda.

İki yıl Louviers şehrinin belediye gençler ekibinde yer aldım ama beni sık sık ararlar bazı projelere yardım edip katılmam için. Toplantılara giderim mesela, babam bir aralar politikada aktif biriydi, ilk başlarda o götürdü ama artık kendim gidiyorum, yeni insanlarla tanışıyorum ve tekrar çağırıyorlar. Ayrıca lisede dans bölümündeyim. Dans sınıfımız var, haftada 8 saate kadar dansa gidiyorum, bazen stajlar oluyor, iki veya üç günlük, onlarada katılıyorum. Gösterilerede gideriz, bazen biz yer alırız, bazen seyretmeye. Genelleme haftada 1 gösteri oluyor diyebilirim, bazen hafta içi 2 akşam dışarda oluyoruz o zamanlar.

Boş zamanlarım resim çekmekle geçiyor. Çok severim fotoğrafçılığı ama sonar resimleri çalışmak, çekmek kadar zevkli olmayabiliyor. Vakit buldukçada kitap okumaya çalışıyorum ama bazen zor oluyor derslerden dolayı.

4 - Türklerin davranışlarında sıcak kanlılık buluyorum, bence çok samimi bir millet. Fransızlarla karşılaştırma yaparsak, bende bu özellik dahada ortaya çıkıyor. Fransızlar sınırları belli ediyorlar. Tabi iyi ve kötü yanları oluyor bu özelliğın. Sonuçta hepimiz insanız ve her millette iyi insanlar ve kötü insanlar olabilir, genellememek lazım diye düşünüyorum.

5 - Ben sürekli bir sorunla karşılaşmıştım, ve bence çoğu gurbetçiler yaşamışlardır, özellikle yurt dışında doğan türkler. Okulda fransız olduğumuzu söylememizi isterler hep fakat ailemiz ve kendimiz hep türk olarak sayarız. Ama bence bu konuyu dert etmemek lazım. Biz aynı zamanda fransız ve türk olarak sayabilmeliyiz kendimizi çünkü şöyle bir gerçekte var, ne tam olarak fransızız, ne de türk. İkisinin ortasını bulmamız lazım ve gençler için bence bu sorun olmamalı, tam aksine, bir şans olmalı. Tabi kültürünü yaşayabilmekte ayrı bir konu ama kim olduğumuzu ve nerden geldiğimizi unutmamamız lazım. Bu herangi bir ülkeye saygısızlık etmek gibi veya bir kültürden vazgeçmek söz konusu değildir bence.

Simge Demirtaş
Hohenems - Avusturya

1. Kendiniz ve aileniz hakkında genel bilgiler:

- Kaç yaşındasınız?

13 yaşındayım

- nerede doğdunuz?

Hohenems, Avusturya

- Aileniz kaç yıldır Avusturya'da yaşıyor?

Annem 35 yıldır burada yaşıyor, Babamda 12 yaşında buraya gelmiş.

- Kaç kardeşiniz?

3 kardeşiz

- Kardeşleriniz nerede doğdular

Avusturya'da

- Kardeşlerinizle evde hangi dili konuluyorsunuz?

Türkçe, bazen'de Almanca

- Anne-babanızla hangi dilde konuşuyorsunuz?

Türkçe konuşuyoruz

- Aranızda konuşurken anlaşmazlıklar oluyor mu?

Hayır olmuyor

- Türkiye'den kimlerle görüşüyorsunuz?

Halalarım ve kuzenlerimle

Simge Demirtaş

Hohenems - Avusturya

- Türkiye'ye her yıl gidiyor musunuz?

Hayır gitmiyoruz

- Türkiye'de sevdiğiniz şeyler neler?

Yemek

- Türkiye'de size neler şaşırtıcı ya da ilginç geliyor?

Kırmızı ışık'da durmuyorlar

- Yaşadığımız ülkede akrabalarımız var mı?

Evet, yaşıyor

- Aileniz Türkiye'ye dönmeyi düşünüyor mu? Neden?

Hayır, düşünmüyorlar

2. Eğitiminiz hakkında bilgi ve izlenimler:

- Hangi okula gidiyorsunuz?

Orta okula gidiyorum

- Sınıfımızdaki öğrenci sayısı kaç?

23

Öğretmen ve öğrenci arkadaşlarınızla ilişkileriniz:

- Arkadaşlarınız kimler?

Samanta, İpek, Nilay

- En çok hangi dersi seviyorsunuz? Neden?

İngilizce, çünkü çok iyiyim

- Hangi dersin öğretmenini seviyorsunuz?

İngilizcenin

- Öğretmeninizin en sevdiğiniz özelliği ne?

Hiç bize kızmıyor

- Sınıfınızda hangi ülkelerden öğrenciler bulunuyor?

Sırbistan, Türk

Okulunuz hakkındaki düşünceleriniz:

– ***Okulunuzda neler hoşunuza gidiyor?***

Spor salonu

– ***Okulunuzda neler hoşunuza gitmiyor?***

Hiç birşey

– ***Okuldaki başarı durumunuz nasıl?***

İyi

– ***Hangi mesleği öğrenmek istiyorsunuz?***

Şimdilik bilmiyorum

– ***Üniversiteye gitmek istiyor musunuz?***

Evet

– ***Eğer üniversiteye devam edecek olursanız, hangi alanda öğrenim görmek istersiniz?***

Şimdilik bilmiyorum

3. Bulduğunuz kent/ülke hakkında genel bilgiler ve sosyal çevre hakkındaki izlenimleriniz:

– ***Hangi ülkede yaşıyorsunuz?***

Hohenems, Avusturya

– ***Sizin için kentin/ülkenin en önemli özellikleri nedir?***

Alışveriş yerleri

– ***Yaşadığımız kentte okul dışında nerelere gidiyorsunuz?***

Messepark'a

– ***Ailenizle arkadaşlarınızla nerelere gidiyorsunuz?***

Alışverişe

– ***Arkadaşlarınızla nerelere gidiyorsunuz?***

Messepark'a

– ***Arkadaşlarınız hangi ülkelerden geliyor?***

Sırbistan

– ***Arkadaşlarınızla en çok hangi dili konuşuyorsunuz?***

Simge Demirtaş

Hohenems - Avusturya

Almanca

- Spor yapıyor musunuz? hangi sporlar hoşunuza gidiyor?

Evet yapıyorum, Handball

- Hangi müzikleri dinliyorsunuz?

Rapleri dinliyorum

- Enstrüman kullanıyor musunuz?

Hayır

- Hangi sanatçılar hoşunuza gidiyor?

Murat Boz, Tarkan, Bushido, Shindy

- Resim yapıyor musunuz?

Okulda yapıyorum

- Boş zamanlarınızı nasıl değerlendiriyorsunuz?

Geziyorum

- Bulduğunuz çevrede en çok neleri beğeniyorsunuz?

Bilmiyorum

4. Size göre Avusturya'da yaşayan Türk aileleriyle Türkiye'de yaşayan aileler arasındaki farklılıklar nelerdir? Birkaç tanesini yazınız.

Türkiye'de aileler akşamları çok gezmeye gidiyorlar. Avusturya'da aileler hep evlerde toplanıyorlar.

5. Size göre Avusturya'da yaşayan aileler ile Türkiye'de yaşayan aileler arasındaki benzerlikler nelerdir?

Her iki ülkede de merhametli ve yardımsever insanlar var. Türkiye'de ayrıca çok hırsız da var.

6. Diğer ülkelerde yaşayan Türkiyeli göçmen çocuklarına iletmeyi istediğiniz, dileğiniz şeyler nelerdir? Onlara sormak istediğiniz bir şey var mı?

Kötü yollara düşmesinler. Çalışkan olsunlar. Okullarını ihmal etmesinler.

Ümmühan Yıldırım

Almanya

“9 yaşında bir çocuk hayattan ne anlar ki?” diye düşünmeyin. Hayatı tepetaklak olmuş, alıştığı, sevdiği, bırakıp gitmek aklının ucundan bile geçmeyeceği yaşamını bir köşede bırakıp, hiç bilmediği bir hayata adım atan bir çocuğa sorun asıl yaşamın zorluklarını.

O çocuklardan birisi de benim...

Birgün annem ve babam elimden tuttular, beni bir yere götürüyorlardı. “Nereye gidiyoruz baba?” diye sordum. “yeni okuluna!” dedi babam. Çok korktum. Henüz bir aydır Almanya’da yaşıyordum ve tek kelime almanca bilmiyordum. Almanya’da bir okul nasıl, öğrenciler, öğretmenler nasıl onu da bilmiyordum. Babamın bana “mecbursun, yor olsa da alışacaksın!” demesi ile hayatımın nasıl bir yeniliğe açıldığını ve şimdiden boyumdan büyük sorunlarla karşılaşacağım gün gibi ortadaydı.

Okula, sınıfın önüne geldiğimizde, benim tanıdığım, kafamda kurduğum okul ile uzaktan yakından alakası olmadığını farkettim. Sonuçta Türkiye’nin küçük bir köyünde, küçük bir pembe boyalı okuldan başka bir okul tanıımıyordum.

Sınıfın kapısında “3B” yazıyordu. “Demek ki benim için cehennemin adı 3B diye düşünmüştüm.”

Türkiye’de dördüncü sınıfa geçip, Almanya’da üçüncü sınıfın kapısında durmak, ağrıma gitti, çünkü ben tembel bir öğrenci değildim. Sınıfa girer girmez yeni bir dünyaya girdiğimi hissettim. Herkes bilmediğim bu dilde konuşuyordu. Kimsede üniforma yoktu, tahtadaki yazıyı okuyamıyordum. Herkes kendi havasındaydı hiç bir düzen yokmuş gibi geldi bana. O an sadece oradan çıkmak istedim. Öğretmen beni sınıfa taktim etti ve en arkada bilgisayarın önüne oturttu. Birkaç gün böyle kimseyle konuşmadan öylece geçti. Sonra sınıfta bulunan yaklaşık sekiz türk öğrenci ile tanıştım. Diğer öğrencilerle konuşamadığım için türk arkadaşlar söylenenleri tercüme etmeye çalışıyorlardı. Onlarında türkçesi pek düzgün değildi ve bu durum benim dikkatimi çok çekmişti nasıl bir Türk’ün Türkçesi zayıf olurdu?

Alman öğrenciler beni kabullenmediler. Yaptığım herşey tuhaflarına gidiyor, bana küçümseyici bakışlarla bakıyorlardı. Benim yanımda benimle alay ediyorlardı ve ben bunu bile anlayamıyordum, ama kendimi çok kötü hissediyordum. Sınıfta susup eve gidince hüngür hüngür ağlıyordum ilk aylarda. Zamanla Almancayı aldığım ek ders sayesinde öğrendim, ama haliyle konuşurken çok yanlış yapıyordum. Ama ben Almancayı sıfırdan başlayarak bütün gramer kurallarıyla birlikte düzgün bir şekilde öğrendiğim için öğretmenin sorduğu gramer sorularına burada doğup büyüyen arkadaşlardan daha doğru cevap veriyordum. Ben doğru cevap verdikçe öğretmen beni tebrik ediyordu, diğerleri ise susup kalıyorlardı. Öğretmen konusuna gelince, şansım varmış ki anlayışlı ve sabırlı bir öğretmene denk geldim. Dördüncü sınıfa geçene kadar sıfır Almancası olan öğrencisine Türk arkadaşlardan yardım isteyerek benimle ilgilendi. Dördüncü sınıfın ortalarında hangi okula gideceğim konusunda da bana destek oldu ve orta seviyede olan “gesamtschule”ye kayıt olmamı sağladı.

Benim gesamtschuleye gideceğim belli olduğu zaman sınıfta benimle aynı okulu kazanan tüm öğrenciler “sen daha bir yıldır buradasın ve Almancayı düzgün konuşmuyorsun, nasıl olur da benimle aynı okula gidersin?” diyerek sinirlenmişlerdi. Belki de kendi gururlarına yedirememişlerdi. Hiçbir zaman benim sonuna kadar dayanacağımı düşünemediler.

Şu anda bana bu sözleri söyleyen arkadaşlarımdan bazıları bir staj yeri bulamayıp işsiz kalırken, ben 13. sınıftayım ve Abitur yapıyorum...

Mustafa Sümer

Almanya

Neden biz?

Birgün arkadaşlarla dışarda kapının önünde oturuyorduk ve azıcık ileride bir grup Almanyanın yerlileri yani Almanlar duruyordu. Ben arkadaşlarımla muhabbet ediyordum ve ortalık çok sakindi. Almanlar da bizim gibi kendi kafalarına göre oturuyorlardı ve onlar da bizim gibi muhabbet ediyordu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra dört tane polis bizim, yani benim ve arkadaşlarımla üzerine koşuyorlardı. Biz ne olup bittiğini bilmiyorduk. Polis ellerimizi bağlayıp üzerimizi kontrol etmeye başlayınca arkadaşım ne oluyor neden bunu yapıyorsunuz dedi. Polis bizim olduğumuz yerin yakınında bir takım gençlerin cam kırıldığını söyledi. Arkadaşım biz yapmadık şuradaki gençlere sorun, deminden beri burada oturuyorduk dedi. Hemen sonra bir soru sordu polise. Madem tam olarak camı kimin kırıldığını bilmiyorsunuz neden hemen bizi bağlayıp kontrol ediyorsunuz, hemen yanımızda bir grup genç daha var neden bize geldiniz. Polisin tek verdiği cevap "Du weist doch genauso wie ich das ihr die kriminellen in diesem Land seid" dedi, "guckt euch an und seht euch die Jungs da drüben an wer sieht krimineller aus" dedi ve biz de daha diyecek birşey bulamadık. Polis bize teker teker ev adresimizi sordu ve bizi teker teker evlerimize sürdü. Polis evimize kadar gelmedi çünkü camı kıranların biz olmadığımız ihbarı geldi. Ama bu olanları camdan bakan ve polisin beni niye eve bıraktığını düşünen Anneme gel de şimdi anlat, istediğini de ama suçsuz olduğunu anlamaz annen. Suçsuz olmamıza rağmen bizi dışarıda kontrol ettiler ve millete rezil ettiler ve bizi evlerimize bırakarak evimizin huzurunu bozdular ve annemizi babamızı utandırdılar. Sonunda anneme „benim oğlum polislik oldu“ derttiler. Bu olanların sebebi de suçsuzluğumuz.

Melissa Perişan

Almanya

Merhaba, ben Katharina Henoth Gesamtschule’de on üçüncü sınıf öğrencisiyim. Annem ve babam küçük yaşlarda Türkiye’den Almanya’ya göç ettikleri için ben bir göçmen çocuğuyum. Ben Almanya’da doğup büyüdüm ve kendimi bu ülkeye ait hissediyorum. Burada yabancılık hissettiğim durumlar pek olmadı veya o kadar az oldu ki, pek kaile almadım. Fakat bizim okulda ilgimi çeken bir duruma değinmek istiyorum. Son üç yıldır okulumuz “Sonderschule“(engelliler okulu) önerisini alan öğrencileri kabul ediyor. Daha doğrusu kabul etmek zorunda, çünkü “Förderschuleler”(Sonderschuleler) kapanıyor ve “engelli” öğrenciler ” karma okulda (Gesamtschule) okuma mecburiyetinde kalıyorlar. Bu öğrenciler derslerde ek yardım alıyorlar. Benim ilgimi çeken ise, bu “engelli” çocukların hemen hepsinin yabancı çocukları olmaları. Ya kendileri göç etmiş, ya da benim gibi göçmen çocukları. Benim Türkçe öğretmenimin de ilgisini çeken bu gelişmeyle biraz yakından ilgilendiğimde anladım ki bu öğrencilerin esas sorunu Almancayı düzgün konuşamıyor olmaları. Onların sorunu matematiği anlamayacak veya kavramayacak kadar engelli olmaları değil. Onların asıl sorunu Almancanın onlara düzgün bir şekilde öğretilmemiş olması. Alman devleti bu ayıbını, öğrencilere özürle damgası vurmakla örtbas ediyor. Oysa ki bu gençlere özürle diyerek yollarına taş koymaktansa, onlara Almancayı düzgün bir şekilde öğretmek hem onların önünü açacak hem de daha yararlı bir nesil yetiştirilmiş olacak. Herkesin bu konuya duyarlı olması gerekmektedir. Özellikle de okul aile birliğı, okul yönetimi ve özellikle bu çocukların ebeveynleri bu sorunun kalkması için çaba harcamalı. İkinci sorun ise “Gesamtschulelerdeki” öğretmenlerin eğitiminin bu “engelli” öğrencileri eğitmeye yeterli olup olmaması. Herhangi bedensel veya zihinsel rahatsızlığı bulunan bir öğrenci, düşüp bayıldığı an tecrübesiz bir öğretmen ne yapacağını biliyor mu acaba? Benim ve öğretmenimin ilgisini çeken bu durumu duyurma ve eğitim sistemimizin bu büyük sorununa değinme arzum vardı.

Teşekkür ederim.

Fatma Akkuş

Almanya

“İstemek Herşey Değil”

Bir gün sınıfımla birlikte iş ve işçi bulma kurumuna gittik. Orada çalışan bir bayan sınıftakilere meslek yapmayı önerdi. Bizlere meslek yapmanın okula gitmekten daha iyi olduğunu anlatıyor ve bu konuda bizleri ikna etmeye çalışıyordu. Daha dokuzuncu sınıftaydım, ama hedefim belliydi, Abitur’umu yapıp üniversiteye gitmek istiyordum. O gün meslek rehberliği yapan kadın sınıftaki bütün öğrencilere teker teker ileride ne yapmak istediklerini sordu. Hepsi meslek yapmak istiyordu. Sıra bana geldiğinde çekindim ve doğruyu söyleyemedim ve ben de diğerleri gibi meslek yapmak istediğimi dile getirdim. Daha sonra sınıf öğretmenimle yalnız konuştum. Ona meslek yapmak istediğimi fakat bundan önce Abitur yapmak istediğimi söyledim. Kendisi beni aşağılarmışçasına: “İstemek herşey değil” dedi.

Bana güvenmiyordu. Buna şaşırmaıştım, fakat o an bunu duymak yine de üzümüştü beni. Umutlandırıcı şeyler, bana destek olmasını dilerdim. Sınıf öğretmenimin genelde yabancılara karşı tutumu böyleydi, önceleri yanlış anladığımı düşünüyordum, fakat geriye dönüp baktığımda bunu kasıtlı yaptığını düşünüyorum. Alman öğrencilerine hep destek oluyordu, birşeyleri başaramayacak olanlar ise hep yabancı kökenlilerdi nedense. Ben de hedefime ulaşmak için herşeyi yaptım ve şu an 13. sınıftayım...yani hedefime ulaşmama çok az kaldı.

Derya Sevimli

Almanya

Türkiye?

Ben Katharina Henoth Gesamtschule on birinci sınıf öğrencisiyim. Annem ve Babam Türkiye'den Almanya'ya göç ettiler. Ben Almanya'da doğup büyüdüm ve kendimi bu ülkeye ait hissediyorum. Fakat ailem kendini ait hissetmiyorlar, gurbetçi olarak burada yaşıyorlar.

Benim ilgimi çeken bir durumu açıklamak istiyorum. Yaz tatilinde her yıl Türkiye'ye ailemizi ziyarete gidiyoruz, fakat orada Almanca olarak biliniyoruz, aynı Almanya'daki gibi yabancı olarak gidip geliyoruz. Kuzenlerimiz bizim Türkiye'de nasılsak Almanya'da da öyle yaşadığımızı sanıyorlar. Oysa ki ailelerimiz burada ne zor şartlar altında, ne zor durumda para kazanıyorlar bilmiyorlar.

Belki de biz orada istediğimizi alıp, restoranlarda yemek yediğimiz için, başka kıyafetler giyindiğimiz için öyle düşünmelerine belki de biz yol açıyoruz. Bu durum benim ilgimi çektiği için yazmak istedim.

Saygılarımla

Gizem Coşar

Almanya

Arkadaşlık Nedir?

“Arkadaş” kelimesinin anlamını çoğu kişi bilmiyor.
Twitter’den takip edince arkadaş oluyorlar.
Facebook’da daha hiç görmedikleri birisiyle bir kaç kere yazışınca hemen arkadaş oluyorlar.
Sokakta selamlaşınca ya da okulda yüzüne gülünce arkadaş oluyorlar, hem de en yakın arkadaş!
Kusura bakmayın, ama eğer bunlar sizin “gerçek” arkadaşlarınızsa sizin hiçbir arkadaşınız yok!
Çünkü arkadaşlık nedir biliyor musunuz?
Arkadaşlık sevgidir, saygıdır ve ilk başta güvendir.
Arkadaşlık bir bakışta kahkahalara boğulabilmektir.
Arkadaşlık o çağırınca herşeyi bir kenara atıp, koşup gitmektir, satmamaktır.
Arkadaşlık onu anlamaktır, anlamasan da yanında olup onu dinlemektir.
Arkadaşlık kavga ettikten sonra küsmeyeceğini bilmektir.
Arkadaşlık hakkında tek bir kötü söz ettirmemektir.
Arkadaşlık sırları gömmektir.
Arkadaşlık onun hep arkasında durmaktır ve onu her konuda korumaktır.
Arkadaşlık beraber gülmek ve beraber ağlamaktır.
Arkadaşlık karşındakinin içini bakışlarından anlamaktır.
Arkadaşlık en büyük kavgada bile ayrılmamaktır.
Demek istediğim arkadaşlığı kendin aramazsın, o gelir seni bulur!
Ve seni bulduğu zaman da değerini bildiğin sürece kolay kolay sarsılmaz.

Elif G.

Almanya

Sosyal Medyanın Gençler Üzerinde Etkileri

Günümüzde sosyal medya ile bağlantısı olmayan genç çok azdır. Sosyal medya doğru kullanıldığında insanlara çok faydası olduğu gibi, yanlış kullanıldığında da insanlara zararı olabilir.

Bu konuda Facebook'u örnek verebiliriz. Gençlerin çoğu Facebook'u özel hayatlarını arkadaşları ile paylaşmak için kullanırlar. Çoğu kişi kiminle ne paylaştığını fark etmez ve böylece tanımadığı insanlara özel hayatını sunar.

Bilgiler ve resimler başka insanlar tarafından alınarak kullanılabilir. Özellikle resimler kötü işler için kullanılabilir. Bu hususta gençlerin çok dikkatli olmaları gerekiyor. Gençliklerinde düşünmeden yaptıkları bir hata onların iş hayatını veya bütün hayatlarını etkileyebilir. Ayrıca bu konular okullarda işlenmelidir ve öğretmenler tarafından öğrenciler aydınlatılmalıdır. Ben de bir genç olarak yaşitlarımı bu konu hakkında uyarmak isterim.

Esra Gezer

Almanya

3000 Km!

“Neu Hier” ve “Nein”... Almanya'ya yeni gelenlerin ilk öğrendikleri iki kelime. Karşında biri Almanca konuştuğunda anlamazsan “Nein” dersin, anlarsan ve cevap veremezsen “Neu Hier” dersin. En azından yeni geldiğimde bana böyle öğretti kuzenlerim.

14 yaşındaydım ilk geldiğimde. Babamla annem yeniden başladılar herşeye. Sil baştan yeni bir hayat için getirdi babam bizi buraya. Çocukluğum, ailem, okulum, arkadaşlarım ve memleketimden 3000 km uzakta sil baştan! Her gün geçmişin, geride bıraktıklarımın boğazımda düğümlenmesiyle sil baştan!

Sahi ağızdan çıktığı kadar kolay mıydı herşeye sıfırdan başlamak? Başka bir ülke, başka bir dil, başka bir çevre, giyimi kuşamı bile farklı insanlar... Bir ülke düşünün; size hergün “Neden geldin? Sen buraya mı aitsin?” der gibi kokan, kaldırımlarında yürürken yerinizi yadırgatan.

İşte ben; doğduğum, büyüdüğüm, konuşmayı öğrendiğim, sokaklarında koştuğum, ilklerimi yaşadığım vatanımdan herşeye sıfırdan başlamak için koparıldım. Ve hala geldiğimden beri oraya gidemedim.

2 yaşındaki bir çocuğun konuşmayı yeni yeni öğrenmesi gibiydi Almancayı öğrenmem. Çat pat konuşma çabalarım ve konuştukça çevremde gülen insanlar. Gülüşlerinin tek bir farkı vardı; dalga geçmeleri. Ben de gülüyordum onlarla, sonuçta bu benim ayıbım değil, gayretimdi. Ama evde ağlamamı engelleyemiyordum. Almancam ilerledi ve “Hauptschule”dan “Realschule”ya geçtim. Yüksek okula gideceğimi duyanlar “Yapamazsın, geri dönersin. Bir meslek yap yeter.” dediler. Ama öyle olmadı. Notlarımı düzelтті ve “Abitur” yapma hakkı kazandım. Şu anda 18 yaşındayım, sınıfımdakilerden bir iki yaş büyüğüm, ama eğitim olarak onlarla aynı seviyedeyim. Hedefim öğretmen olmak, ama özellikle Türkçe eğitim vermek ve bunun sadece hayalde kalmaması için, elimde imkân varken en iyi şekilde devam etmek. Bu yüzden karamsarlığın ve imkansızlığın anlamını kabullenmiyorum. İnsanın istediğinde her zorlukta ilerleyebileceğini kanıtladım kendime. Kendimle bir savaşım var ve o savaşın galibi şimdilik benim...

Köln Radyosu ve Ailem

Almanya’ da üçüncü kuşak genç nesil olarak, teknik iletişim konusunda çok rahatız ve birçok olanaktan faydalanabiliyoruz. Geçenlerde Türkiye’deki arkadaşım ile Skype yaparken anneannem çok şaşırıldı: “Telefonlar çantada geziyor, telefonlaşırken birbirinizi görüyorsunuz, bizim gibi postacının yollunu beklemiyorsunuz, yazıyorsun cevap geliyor. Teknik çok ilerledi. Bizim zamanımızda, gazete vardı, radyomuz sabahtan akşama kadar açıktı. Haberleri, müziği radyodan duyardık. Her evde de teyp yoktu. Tiyatroya da gidemezdik. Radyoda “Arkası Yarını” dinlerdik.” dedi. İlgimi çekti, Almanya’ya gelince neyle, nasıl haberleştiklerini sordum.

1970 yılında erkek işçi alımında bir azalma olduğundan dedemin kâğıtları da çıkmayınca, ailecek karar vermişler ve anneannem Türkiye’den Hamburg’a işçi olarak gelmiş. Dil bilmediği için baştan çok zorluk çekmiş. O yıllarda Türkçe gazeteler de yaygın değilmiş. Oysa kendisi Türkiye’de devamlı “Hürriyet” gazetesi ile “SES Mecmuası” okumuş. Kaldığı kadınlar yurdunda her akşam tüm kadınlar Köln Radyosu’nu dinlermiş. Anneannem de ilk maaşı ile kendine küçük bir radyo almış ve yıllarca bu yayını dinlemiş. Almanca bilmedikleri için radyo anneannemin ve arkadaşlarının hem eğlencesi, hem de bilgilenme aracı olmuş. Şarkı ve türküler onları özledikleri vatana götürür, bazen hüzünlü bazen de neşeyle koro halinde şarkı söylerlermiş.

Daha sonra dedemi işçi olarak Almanya’ya aldırılmış. Dedemin iş yeri kapanınca radyodan Berlin’deki iş olanaklarını duymuşlar. Doğu Almanya ile Batı Almanya bölündüğü için, Berlin bir ada gibi Doğu Almanya sınırları içinde kalmış. Radyodaki bir haberde orada işçi arandığını ve çalışanlara “Berlin Zammı” verildiğini duymuşlar ve radyo haberinden sonra dedem dört yıl Berlin’de çalışmış.

Dedem Almanya’daki güncel haberleri devamlı radyodan takip edermiş. Anneannem, dedem haber dinlerken dayımla annemden konuşmamalarını istedi ini de anlattı. Yağmurlu ve rüzgarlı havalarda yayın kesilir veya parazitli olurmuş, dedem anlayamayınca kızar, bazen radyonun antenini yayın boyunca eliyle tutarmış.

Oy kullanma hakkı olmayan dedem koyu bir SPD ve Willy Brandt hayranıymış ve radyodaki bu konu ile ilgili haberleri dikkatle izlermiş. Brandt’ın istifasını radyodan öğre-

Selin Yöreñ

Hamburg - Almanya

nen dedem çok üzölmüş ve çocuk gibi ağlamış.

Anneannem yıllarca Yüksel Pazarkaya'nın güzel Türkçesi ile sunduğu yayını dinlemiş. Ondan en güzel Türkçe konuşan spiker ve gazeteci olarak bahsetti. Dedem ve anneannem Almanca bilmedikleri için kendilerini Köln Radyosu'nu dinleyerek bilgilendirmişler. Sunulan yayın Almanya gündemini takip etmeleri, yeni yasaları öğrenmeleri ve müzikle vatan hasretlerini gidermeleri için yaşamlarının bir parçası olmuş. Radyo uzman kişileri yayına davet ederek Türkleri hem hakları konusunda bilgilendiriyormuş, hem de anadillerinde yayın yaparak dillerinden kopmamalarını sağlıyormuş.

Ben radyonun ne kadar önemli bir iletişim aracı olduğunu şimdi daha iyi anladım. Köln Radyosu ile anneannem ve dedem yıllarca önemli gelişmeleri, güncel haberleri ve yeni yasaları zorluk çekmeden takip etmişler. Radyonun 50. yaşını kutlar ve daha uzun yıllar başarılı yayınlar dilerim.

Köln Radyosu

Bir gün evimizin bodrumunda bir torba dolusu kaset buldum. Anneme sorduğumda, onların dedemin seneler önce Köln Radyosundan çekmiş olduğu Türk Sanat Müziği kasetleri olduğunu öğrendim. O zamanlar şimdiki gibi Türk televizyon kanallarını izlemek, Türkçe müzik dinlemek mümkün değilmiş. Türk aileleri her akşam kendi dillerinde haber dinlemek için sabırsızlıkla Köln Radyosu'nun yayın saatlerini bekliyormuş. Hatta dedem unutmamak için radyosunun saatini Köln Radyosu'nun yayın saatine ayarlarmış. Köln Radyosu'nun melodisi başlar başlamaz anneanneme, anneme ve teyzeme seslenirmiş. Hep birlikte 45 dakika dikkatle radyoyu dinlerlermiş. Haberlerden bilgi alır, şarkılarla eğlenirlermiş.

Örsan Öymen'in "Recep Usta" programını neşe ile dinlerlermiş ve çok severlermiş. Biz dedemin kasetlerini bir hatıra olarak saklıyoruz. Tüm ailem adına Köln Radyosu'na dedem ve anneannemi bilgilendirdikleri, gurbetteki sorunları konu olarak işleyip onları yönlendirip haklarını aramalarına yardımcı oldukları için, eğlenceli sunumlarla neşeli vakit geçirmelerini de sağladıkları için çok teşekkür ederim. İyi ki varsın Köln Radyosu!

Kübra Gülay

Öğretmen Adayı - Almanya

KIZIMA...

“Göç Üzerine Metinler”, Duisburg-Essen Üniversitesi Türkistik Enstitüsü’nde yapılan metin üretimi dersi kapsamında hazırlanmıştır. Öğretmen adayları birinci ve ikinci kuşaktan yakın çevreleriyle gerçekleştirdikleri söyleşilerden hareketle hikayelerini kaleme almış ve kuşaklararası bir çalışma örneği sunarak, PoliTeknik okurlarıyla buluşturmuşlardır.

Sıcak. Huzur. Sevgi. Saygı. Yeşil. Güneş. Dağlar. Aile. Komşu. Sevgi. Arkadaş. Huzur. Memleket.

1980 yılında gözlerimi açtım. Dünyaya merhaba dedim. Bir tatlıydım bir tatlıydım ki... Ailemin ilk torunu, göz nuru... Ailemin her bir üyesi kız olmama çok sevindi, bir kişi hariç - o da babaannem-. Ya da bizim değişimle „ana“. Evet biz öyle büyüdük, babaannemiz de bir anneydi bizim için - o yüzden hep „ana“ derdik ona. Neden mi sevinmemiştik kız olmama? Kızlar bu dünyada çok çekiyor derdi, bütün dünyanın yükü kadınların üzerinde derdi. O yüzden de, acıdığından, kız olmama sevinmemiştik. Bir yandan da haklı mıydı sanki?

‘Hayatta en güzel dönemim çocukluğum...’ diyen insanlar vardır ya, ben de onlardan biriyim. Biz köyde doğduk köyde büyüdük, şehir nedir, nasıl bir yerdir hiç bilmezdik. Tabii ki Türkiye’nin başka illerinin de olduğundan haberimiz vardı, ama mesela İstanbul dediklerinde orayı bizim köy gibi hayal ederdim. Çocuk akli işte...

Sen de elbet bizim köyümüze gideceksin, nereden geldiğimizi göreceksin, nerede doğup büyüdüğümü. Umarım o zamana kadar insanlar bütün doğamızı yerle bir etmezler... Ama varsayalım ettiler, o zaman şunu bilmen gerekir: Şimdiye kadar içtiğim en temiz en soğuk su oradadır. En güzel oyuncakları sorarsan? Taştan, tahtadan, çamurdan yaptığımız oyuncaklardı. Televizyonsuz, internetsiz büyümenin tadını doya doya çıkardık o zamanlar. Dışarı çıkıp gezdik tozduk. Bizim köyümüzün dağları çok meşhur. Zaten köyümüz de bir dağın tepesinde sayılır. Bir de bizim evimizin bir manzarası var - paha biçilemez -. Kapıyı açtığında, ki hep açık olurdu zaten, komşular girer çıkardı, herkesin evi, herkesin eviydi. Yabancı kelimesini bilmezdik. Manzaraya geri dönecek olursak, karşıdaki dağlar alabildiğince uzanıyordu, dağların tepesinde kıştan kalan kar tabakaları duruyordu ve bir nefes alıyordun, bütün doğanın temizliği, vücudunu, zihnini temizliyordu sanki.

Benden bir sene ve iki ay sonra bir erkek kardeşim dünyaya geldi ve ben çok sevindim. Maceralarımızı beraber çizer beraber yaşadık. İlkokula beraber gider beraber geldik. Notlarımız çok iyiydi, hocalarımız da bizi çok seviyordu. Annem de sabah akşam tarlada mısır toplardı, lahana toplardı, odun taşırdı, evin işiyle meşgul olurdu ve babam Almanya’da olduğu için yeri gelir evin erkeği de kardeşim olurdu. Biz dedemlerle beraber yaşadık... Küçük içi tahtadan olan sonrasında ise dışına beton vurulan bir evde yaşadık... Annemle, anamla, kardeşimle, halamla, dedemle ve amcalarımla hep bir arada... Sobanın başına oturur, annemin topladığı mısırları közde ısıtıp ısıtıp yerdik

Kübra Gülay

Öğretmen Adayı - Almanya

hep... Gelenimiz gidenimiz çok olurdu, o yüzden canımız hiç sıkılmazdı. Benim çok uzun saçlarım vardı, taramayı hiç sevmezdim ama saçımınla oynamayı çok severdim. İlkokuldaki kızların beni kıskandığını biliyorum. Ben de ne yalan söyleyim? Bu durum hoşuma gitmiyor değildi. Bizim okulumuzda horon ekibimiz vardı, bizim kızlar ve ben yöresel kıyafetlerimizi giyip horon tepedik. Çok hoşuma giderdi. Babaannem ve dedem tartışıp dururlardı. Sevgilerini öyle gösterirlerdi birbirlerine. İkisi de çok komik insanlardı aslında, hayatımızı renklendirirlerdi hep. Tipik bir Karadeniz ailesiydik yani. Her gün bir başka maceramız olurdu böylece.

Babamı sorarsanız, o ben bildim bileli Almanya'daydı. Bizim için orada para kazanıyordu. Ama çok az kalmıştı, o da yanımıza gelecekti. Bize Almanya derlerdi ama, Avrupa'nın bir ülkesi olduğunu düşünmezdim, işte uzaklarda bir yerlerde çalışmak için bir yer olduğunu düşünürdüm. Babam bazen bize mektuplar, resimler yollardı, bizi özlediğini söylerdi. Resimlerin arkasına da hep bir not bırakırdı, o zamanlar çok modaydı öyle. Biz de onu çok özledik. Çok az gördük onu. O yüzden dedem daha da bir baba rolünü üstlenmişti bizim için.

Tam dördüncü sınıfın sonu, karne zamanı yaklaşmıştı. Ben 10 yaşındayım. Yaz mevsimiydi. Her yer yemyeşil. Kuşlar oradan oraya uçuşuyordu, çiçekler rengarenkti, ağaçlardaki elmalar kıtır kıtır... İşte tam o zamanlar babam Almanya'dan gelmişti. Çok sevinmiştik! Hasret giderdik, oynadık gezdik tozduk. Yanımızda babam olduğunda bir başka oluyordu. Annemin babamın yanına gitmek istediğini babam yokken de biliyorduk zaten. Ayrı olmaktan dolayı annem çok mutsuz olurdu. Babamın geldiği o yaz döneminde işte, ikisi bir karar vermişlerdi.

Merhaba Almanya.

Babam anneme, kardeşime ve bana vize için başvuruda bulunmuş, ama henüz haber gelmemişti. Bana hislerimi sorarsan, hem üzülmüş hem de sevinmişim. Almanya'yı merak etmiyor değildim, nasıl bir yer, insanları buradan çok mu farklı diye düşünüyordum. Sonradan duydum ki babam bizi oraya götürmek istememiş, çünkü kendisi de mutsuzmuş ve vatanına geri dönmek istiyormuş. Ama annem ısrarla onu ikna etmiş, çünkü on seneden beri annem babamın yüzünü en fazla üç dört kere görmüş. Neyse... sonunda istikamet Almanya dediler. Okuldaki arkadaşlarıma bu haberi veremedim. Onlardan kopmak istemedim tabii ki. O yüzden sadece müdürümüze haber verdik. O da Almanya'ya gitmiş gezmiş biriydi ve bizim oraya gitmemizi istemiyordu. Geleceğimizin tehlikeye atılacağını düşünüyordu...

Eşyalarımızı topladık, hazırlandık, ama annem yoktu. Annem arabaya binmemişti. Bir ayrılıktan diğer ayrılığa sürüleniyorduk sanki. Yola çıktık. Annemin vizesi çıkmadığı için o gelememişti... Maddi yönden dolayı babamla arabayla Almanya'ya gitmeye mecbur kalmıştık. Çünkü babam üç kişinin uçak biletini ödeyemezdi. Çok pahalıydı. Maceramız böyle başladı yani. İstanbul'a doğru yaklaşmıştık, önümüzde bir gümrük görüyordum. Galiba Kapıkuleydi adı. Üniformalı insanlar çıktı karşımıza, normal polisler benzemiyordu. Kardeşim ve ben üzerimize bir battaniye aldık ve arka koltukta saklandık. O kadar korktuk ki anlatamam. Neden saklandığımızı pek hatırlamıyorum, yanlış bir şey yapmıyorduk ki... Arabayla yavaş yavaş Düsseldorf şehrine yaklaştık.

Soğuk. Korku. Heyecan. Merak. Yabancı. Gri. Siyah. Beyaz. Beton. Taş. Yabancı. Korku. Soğuk.

Vardığımız sokak çok korkunçtu. Sokağın adı Kiefernstrasse. Köpekleri zincire bağlamışlar ve yanlarında gezdiriyorlar adamlar. Evlerin üstleri, önleri hep boyalı, çok tuhafıma gitti ilk bakışta. Her yer gri gıgri... Renkler vardı tabii ki evlerin üstlerinde ama

Kübra Gülay

Öğretmen Adayı - Almanya

bizim köydeki çiçeklerin renkleri gibi değil. Her şey yapmacık, doğal değil sanki. Bir gettoya gelmişiz meğer. Birçok yabancı insan var bizim gibi. Rock müziğini, punkları, rockçıları, kapının, camların önüne oturan ellerinde bira şişeleri olan insanları ilk kez bu sokakta gördüm. Sabahlara kadar içtiler, güldüler, oynadılar. Bir yandan korkuyordum tabii. Ama diğer yandan cana yakın insanlar olduğunu gördüm.

Kimseyi tanımadığımızdan ve dili bilmediğimizden dışarı çıkmamızı istemiyordu babam. Polis gelir sizi alır götürür diye korkuttu bizi, bize bir şey olur ayırır ondan diye korkuyordu aslında... Ben ve kardeşim uzun süreler hep yalnız kaldık evde. Babam işe gitmek zorundaydı. Dairemiz hemen giriş kattaydı. İnsanları sadece camdan görürdüm. Dilleri farklıydı bizden. Bazen o camın önünde çocuklar oyun oynardı. Bir seferinde Türkçe konuşan çocuklar gördük. Camdan doğru onlara „Siz Türk müsünüz?“ diye sorduk. Ne bileyim galiba bir bağ kurabilmek istedik, dilimizi bilen birisi vardı sonuçta karşımızda. Onlar da „Yok biz Türk değil, Kürdüz“ dediler. Ne demek istediklerini anlamamıştım, Kürt - Türk, ne fark eder, sonuçta aynı dili konuşmuyor muyduk? İlk kez Türk - Kürt ayrılığını orada yaşadım.

Lavabo bodrum kattaydı, yani evin içinde değil. Hiç yalnız gidemezdik, hep beraber giderdik kardeşimle, çok korkardık çünkü. Bir keresinde dayanamadık evden dışarı çıktık sokağa doğru, çünkü biz böyle dört duvar arasında yaşamayı bilmiyorduk, boğuyordu bizi. Babam da bizi gördüğünde çok kötü kızmıştı bize...

Televizyonumuz vardı, ama Almanca olduğu için hiç bir şey anlamıyorduk. Kimsemiz yoktu, annemizin gelmesini ipe çekiyorduk. Ben evin kadın rolünü üstlenmişim on yaşında, eve yemek yapardım, çamaşırları yıkardım, kardeşime teselli verirdim. Babama kavuştuk diye sevindik aslında, ama o da sabah akşam çalıştığı için yüzünü çok az görüyorduk. Gececi olurdu çoğu kez. Bazen geceleri dışarıdan rock müzik sesleri gelirdi içeri, ilk duyduğumuzda çok korkup sarılmıştık birbirimize, ağlamıştık...

Çoğu zaman geceleri üzerimize yorganı çeker hikayeler anlatırdık. Daha güzel günleri ve geleceğimizi hayal ederdik.

Hani o uzun, güzel, kıvrıkcık saçlarımdan bahsetmişim ya, onları kesmek zorunda kaldık. Annem yoktu, yıkaması kurutması zor oluyordu. Çocukluğumun da o saç tellerinin yere düşüşü gibi birden yok olduğunu düşünmüştüm o gün...

O yaşadığımız, annesiz geçen, iki ay beni Almanya'dan o kadar soğuttu ki, sonrasında da hiç ısınmadım. Babama da kızamıyordum, çünkü hayat şartları ne yazık ki bunları gerektiriyordu. Bazen içimden „İnşallah annemin vizesi çıkmaz da geri döneriz!“ diyordum... Çünkü o iki aydan sonra, memleketimi, arkadaşlarımı daha da özlemiştim. Annemi havalimanından almaya gittiğimiz gün, ilk rahatça dışarı çıkabildiğimiz gündü. Anneme kavuşmuştuk! Sarıldık birbirimize, saatlerce ağladık... Annem gelir gelmez hemen temizlik işine başladı, kardeşlerime bakma yine bana düştü yani. Bizden beş sene sonra bir erkek kardeşim daha dünyaya geldi. Benimse Allah'tan tek dileğim bir kız kardeşti. Bana destek olurdu, yoldaşım olurdu diye çok diliyordum bunu Allah'tan. Okul hayatımda iki senemi kaybettim Almanca yüzünden. Üçüncü sınıftan başlattılar bizi. Frau Schulte diye bir öğretmenim vardı, onun sayesinde okuluma alışabildim ve Almancayı çat pat olsa da konuşabilmeye başladım. Yine başarılı bir öğrenciydim, tek problemim yeni dildi. Babam karate yapmayı çok severdi, o yüzden bizi de karate kurslarına götürdü. Birçok sosyal faaliyete katılmaya başladım. Hem karateye giderdim hem de bizim Kiefernstrasse'de dersane gibi bir yer vardı. Oradakiler sağ olsun bize çok yardımcı oldular. Biz derken, beni ve farklı farklı ülkelerden gelen çocukları kastediyorum. Geziler organize ederlerdi, Almanca öğrenmemize yardımcı olurlardı...

1993 yılında nihayet bir kız kardeşim dünyaya geldi. O kadar sevindim ki, havalara

Kübra Gülay

Öğretmen Adayı - Almanya

uçtum sevinçten. Annem işten işe koşuşturduğu için benim ellerimde büyüdü sayılır. On üç yaşında bir kız için bunlar gerçekten kolay değildi... Babaannemi artık daha iyi anlıyorum, ona hak veriyorum yaşananlardan sonra...

Yaşanan zorluklara karşı yine de başarılı olmayı başardım. Okulumu bitirdim. Ama içimde hala bir özlem... Gurbet kelimesini Almanya'ya vardığım güne kadar tam olarak anlayamamıştım. Acı ve üzücü bir şeymiş meğer...

Türkiye'de yarım kalmış bir hayatım vardı, onu tamamlamam gerekiyordu. 2005 yılında kararımı verdim. 2006'da 26 yaşında büyük adım attım.

Merhaba Türkiye. Ben döndüm.

Almanya'da yabancı, Türkiye'de Almancı. Bu söz alınma mı yazılmıştı? İnsanlar bana „Sen delirdin mi? Ne yapacaksın yalnız başına Türkiye'de, evli değilsin, işin yok gücün yok.“ diyordu. Ama ben herkese başaracağımı gösterecektim. Almanya'da eğitimimi tamamlamanın, gurbette yaşamamanın avantajları da vardı. Kendime güvenim vardı ve başaracağımı biliyordum. Almanya'da da kendi işimin sahibi olmuştum, bakkal açmıştık ailemle, terzilik yaptım bir süre, bir süre de lokantamız vardı, yani epeyce tecrübem olmuştu çalışma hayatında. Memleketim Trabzon'da da bir lokanta açtım sonunda. Ama bir süre sonra fark ettim ki buranın sistemi ve iş sektörü Almanya'dakinden bambaşka. İnsanlar ne yazık ki emeğinin karşılığını alamıyorlar. Ya yerlerde sürünüyorsun ya da her şey torpille oluyor. Açtığım lokanta işinde zaman zaman epey zorluk çektim, hem maddi hem manevi, ama bunların üstesinden gelebildim, çünkü ben daha kötülerini yaşamıştım...

Trabzon'dan köyümüze vardığımda yöresel kıyafetlerimizi giyerdim. Benim için yabancı veya garip bir şey değildi bu, burası benim büyüdüğüm yerdi...

Dükkanı açtıktan iki sene sonra evlendim. Eşim bana büyük bir destek oldu, yol arkadaşım oldu.

Artık aradan çok zaman geçti ve şimdi Almanya'ya dönmeyi aklımın ucundan bile geçiremiyorum. En çok neyi özledin diye sorarsanız tek bir cevabım olur: Berliner. Almanların en güzel tatlılarından bir tanesi.

Bu yazdıklarım sayesinde beni ve yaşamış olduğum hayatı belki daha iyi anlarsın. Umarım senin hayatın benimkinden daha iyi, daha kolay, daha başarılı geçer biricik kızım.

Annen

Fatma Yılmaz

Öğretmen Adayı - Almanya

GÖÇ

Herkes böyle tanımlasa da bir göçten daha fazlasıydı bizim için. Bavullarımız eşyadan çok umutla doluydu. Bu zamana kadar yaşadıklarımız, geride bıraktıklarımız, ve gitmek için yeterli olan hayallerimiz. Babam İzzet ve birçok baba için mutlu ve güvende olmak adına farklı bir seçenek. Daha doğrusu son şans. Biliyoruz nasıl bir his. Her şeyimizi geride bırakıp her defasında ayaklarımız geri gitse de, bırakmak zorunda oluşumuz. Babamdı ilk ayrılan, annem, ben ve kardeşlerim geride kalan. Aramızda olan mesafeden çok özlem. Ama en özeli sabretmek. Çok değil birkaç ay sonra biz de gitmek için hazırдық. Bir arada olmak her şeyden değerliydi, o yüzden fazla düşünmeden, hazırlıksız bir şekilde 1968 yılında ilk kez Almanya'ya yol aldık. Babam bu sırada Soest şehrinde Deutsche Bahn'da makinist olarak çalışıp bizim düzenimizi kurmaya başlamıştı. Ama beklediğimiz gibi bu gidiş uzun süreli olmadı, okulda çıkan sorunlar, ani bir kararla tekrar anavatanına dönmemize neden oldu. Bu ayrılık hiçbirimiz, ama özellikle annem tarafından hazmedilemedi. Bir değil, iki değil onu sürekli ağlarken yakalıyordum. Resimlere dalıp, arkalarına notlar yazıyordu. Niyeti, gurbette ailesinden uzak olan eşini teselli etmektir. Ama asıl teselliye ihtiyacı olan kendisiydi. O bizimle, yani dört erkek evladıyla başatmaya çalışırken, kocasına hasretti ve bunu hazmedemiyordu. Bundan ötürü 1970'in son aylarında son kez Samsun'a veda edip Almanya'ya göçümüzü başlattık. Bu sefer babam bizi Duisburg-Wedau şehrinde bekliyordu.

Kendimizi ifade edebilmeyi ilk gelişimizde öğrenmiştik. Bu sefer daha kolay bir başlangıç yapacağımızı biliyorduk. Sıkıntısız bir şekilde meslek öğrenimime başlayıp araba kaportacısı olmayı ipe çekiyordum o sıralarda. Bundan sonra huzurlu bir hayat bekliyordu bizi bundan emindik, babamın hayalleri bizi de sarmıştı artık çünkü.

Ama hiç beklemediğimiz bir anda, gelişimizden sadece 6 ay sonra, hiç beklemediğimiz bir misafir ve hiç beklemediğimiz bir haber. O an aklımdan geçenler ve gerçek olması için dilimdeki dualar.

Babam iş kazası geçirmiş ve ameliyata alınmış. Hastaneye vardığımızda hala ameliyatta olduğunu öğrendik ve beklemeye başladık. Bir saat değil, iki saat de değil tam sekiz saat bekledik. O sekiz saat boyunca ne annemin, ne de benim ağzımı bıçak açmadı. Korkuyorduk. Ne söyleyebilirdik ki zaten? Olacaklardan korkuyorduk, belirsizlikten korkuyorduk, aklımıza dahi getirmek istemiyorduk onun için konuşmamak en iyisiydi.

Beklemenin ne kadar zor olduğunu o gün anladım. Sonunda iyi olacağını bilseydim 365 gün de beklerdim bir ömür de. Ama bu belirsizlik, bu belirsizlik insanı mahfedyordu. O sekiz saat sonunda olanın basit bir iş kazası değil, bir kurşun olduğunu öğrendim.

Babam vurulmuş muydu yani? Bize iş kazası diye yutturmaya çalıştıkları aslında bir

kurşun muydu? Köydeki mağanda kurşunlarından kaçıp Almanya'nın kurşununa mı yakalandı benim babam? Daha sorularıma cevap bulamamışken, annem sorup durunca ona verebilecek bir cevabım olmadığından sadece 'hiç' dedim. Çünkü şu an yaşadıklarımız bir kelimeye bir cümleye sığmazdı. İnsan aklının basit kalan sözlerle ifade edebileceği bir durum değildi. Bu korkunç kabustan beni uyandıracığını sandığım hemşire, babamın uyandığını söyleyince kalbimdeki yükü bir anlık atabildim. Babam gözlerini açar açmaz kazaydı diye tekrar tekrar mırıldanmaya başladı, 'Paul' yakın arkadaşımı ve atış kursundan olan tüfeğiyle şakalasırken kalan bir saçmayla yanlışlıkla vurmuştu onu. Onun daha genç olduğunu ve üzerine gitmememiz gerektiğini söylüyordu. Ama sen de babasın, senin de evlatların var, seni bu hale getirmeye ne hakkı vardı diye haykırmak istiyordum. Bir yanda babamı vuran adam, bir yanda kendisini vuran adamı koruyan babam ve tam ortada artık ne düşüneceğini şaşırmış ben ve feryat eden annem vardı.

36 saat. 36 saat dayanabildi babam. Doktorlar bütün organlarının büyük hasar gördüğünü söylemişti ama insanoglu işte. İnanmıyor, vazgeçemiyor. O 36 saat içinde çok dua ettim. Başımızdan eksik olmasın, o kurduğu hayali gerçekleştirelim, güzel bir hayatımız olsun Almanya'da diye. Ne kadar gurbet olsa da aile olduktan sonra her şeyi aşabilirdik. Hem buraya geldikten sonra her şey güzel olmayacak mıydı? Bunun için memleketimizi terk edip buraya gelmemiş miydik? Türkiye'de zengin değildik belki ama mutluyduk, imkanlarımız yoktu ama babamız vardı. Şimdi yok. Artık yok.

Babam 23 Haziran 1971'de hayata gözlerini yumdu. O öldüğünde henüz 37, annem dul kaldığında 34, ben yetim kaldığımda 16 yaşındaydım.

Peki o iş arkadaşına ne mi oldu? Babam ifadesinde ne kadar kaza olduğunu belirtmiş olsa da, o adam sekiz ay hapis cezasına çarptırıldı ve sekiz ay sonunda anneme aylık 200 Mark ödeme mecburiyeti olmasına rağmen, bu görevini yerine getirmek istemediğinden malını mülkünü eşine devredip kağıtsız çalışmaya başlayarak kendini kurtardı. Ve hayatını istemeden de olsa kararttığı bu aileyi bir daha ne aradı ne de sordu.

Yıllar acımızı dindirmede, ama alışmamızı sağladı. Artık evin direği bendim, kardeşlerime umut veren, annemin tutunacağı dal. Ama gurbette yaşadığımız acı babamın ölümüyle son bulmadı. Hani insan kötü bir yaşanmışlıktan sonra toparlanmaya çalışır ya. Ben de babam için, ailem için o çok istediğimiz hayatı istedim. Onca şeyi geride bırakıp babamı da kaybettikten sonra artık her günümüzün güzel geçmesini dilerken, 1985 yılında yine bir acı olay bizi yıkmayı başardı. Yine çok erken, yine çok ani, bu sefer annem bizleri öksüz bıraktı.

O günden sonra Türkiye'ye geri dönebilirdik. Çünkü o umutla dolu bavullarımız artık hüznle ve kayıplarla doluydu. Keşke hiç gelmeseydik düşüncesi belki hepimiz için geçerliydi. Ama geri dönmek o kadar da kolay değildi. Bizi buraya bağlayan Almanya'nın kendisi değildi, ama kurduğumuz ailelerdi, eşlerimizdi, evlatlarımızdı. Şimdi geri dönmeye kalksak, çocuklarıma yaşatacağım şey yine gurbet olmayacak mıydı? Hayatımın en önemli dönemini Almanya'da geçirdim, yani burdan kopmak benim için de çok zor. Ben Türk'üm ama 45 yıldır Almanya'dayım. Yani her gurbetçi gibi, Almanya'da Türk, Türkiye'de Almancıyım. İki dünya arasında sıkışıp kalmış bir gurbetçi.

Büşra Güngör
Öğretmen Adayı - Almanya

Babaannem

“Königstraße’de butikte çalışırken, Cemile hanımın kızı için bir elbise dikmişim, Nihal’in düğününde giysin diye. Tam hastalığıma denk gelmişti. Bilirsin Esracım, ayakta bile duramıyorum o zaman. Almanya’ya gelirken de hastaydım aslında. Buraya gelebilmek için sağlam raporu gerekiyordu. E nasıl olacak? Gülsen teyzenle birlikte...”. “Yeter anne ya! Kaçınıcı baskı bu?! Yıllardır aynı hikayeyi anlatıyorsun!”.

Oğlunun tepkisine alışmış olduğu için daha fazla irdelemeden, “İyi ben kalkayım o zaman, çocuk da uyusun” deyip üst kattaki evine geçti. Ertesi gün okuldan eve geldiğimde apartman girişinde bir şeylerin ters olduğunu fark ettim. Merdivenlerden üst kata babannemin dairesine çıkarken, annem ağlayarak beni karşıladı. O anda bir çok şey geçti aklımdan. Korkuyla anneme ne olduğunu sordum, aldığım cevap karşısında donup kaldım. Sabaha karşı babaannem vefat etmiş. Yatağında cansız bedenini bulmuşlar. Azrail uğramış evimize. İlk defa ölüme bu kadar yakınlaşmışım.

Ben kendimi bildim bileli babaannem hastaydı zaten. Birçok kez kriz geçirip hastaneye kaldırılmıştı. Neredeyse her seferinde doktorlar sadece birkaç ay dayanır demişlerdi. Buna rağmen yine her seferinde babannem kefeni yırtmayı başarmıştı. Zaten onun kadar hayata sınıksız tutunan bir insanla daha karşılaşmamışım, yıllar geçti hala daha karşılaşmadım. Saçları her zaman permalı, yüzünden allığı ve boynundan uzun kolyeleri eksik olmazdı. Hep kendi diktiği elbiselerin altına ucu sivri ve açık ayakkabılar giyerdi. Hatta ayak parmakları yamulmuştu bu yüzden. Zayıf ve güçsüz bedenine rağmen, yerinde durmaya alışkın olmadığı için vefatından kısa bir süre önce bile, duvar kağıtlarını değiştirmeye kalkmıştı. Ve bunları yapan 72 yaşında hasta bir kadın.

Sarıldığı zaman çok zayıf olduğu için her tarafıma batardı kemikleri, yanaklarımdan öptüğünde ıslak ıslak öperdi. Nefesini derin ve sesli bir şekilde alıp verir, yürüdüğünde belini hafif bükerek yürürdü. Her zaman önce bozuk paraları harcar, asla bir şeyi kolay kolay atmazdı. Böylelikle evinde birçok şey birikmişti: Kumaşlar, kendi diktiği elbiseler, avon ürünleri sattığı zamandan kalma eşantıyon ruj ve kokusu uçmuş parfümler, babamın ilkökul karneleri, defterleri, resimleri, fotoğraf albümleri, plaklar, bir sürü süs eşyası... Babaannemin yatak odasına giren ufak bir geçmişe yolculuk yapıp geri dönebilirdi. Tüm hatıraları, tıklım tıklım dolu olan dolapların ardında gizliydi.

Herkesin öleceğini bilmeme rağmen, babaannemin ölmesine gerçekten çok şaşırılmışım. Ölümü ona yakıştıramıyordum galiba, oysa şimdi 14 yıl sonra acaba gerçekten de yaşamış mı yoksa hayalimin ürünü mü diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Bir gün ben de öldüğümde ardından böyle mi düşünülecek? Hiç yaşamamış gibi mi olacağım? Bir insan nedir ki? Okyanusta ufak bir damla... Olsa da olur olmasa da. Ama denizi deniz yapan da ufak damlalar değil midir? Babaannem de dünya denizinde ufak bir damlayken buharlaşıp uçup gitmişti. Yıllar sonra hatıralar yağmuruyla geri dönmüştü

Büşra Güngör

Öğretmen Adayı - Almanya

ama. Babamın, annemin ve halamın babaannemden bahsetmeleriyle, sanki yıl yine 1929, yer yine İzmir Tuzla ve babaannem yeni doğmuştu. Gözlerini Makedonya göçmeni bir ailenin ilk çocuğu olarak açmış. Annesi, Saniye Kayacık, yani benim de büyük anneannem, ilk eşini kaybettikten sonra tekrar evlenmiş. İkinci eşi olan Nuri Kayacık, yani babaannemin babası ve benim de büyük dedem, babaannem 11-12 yaşlarındayken vefat etmiş. Anneanne, mesleki eğitimi olmadığı için, çalışmamış. Babaannem o yaşında ailesinin geçimini üstlenmek için, terzinin yanında çırak olarak işe başlamış. Bu şekilde kardeşlerine ve annesine bakmış. Yirmili yaşlara gelince rahat ederim diye terzinin karşısındaki bankada çalışan Mehmet Talat Üngör, yani dedem ile evlenmiş. Kendisi memur, babası avukat olan bu eş başta gayet cazip bir talip olarak görünse de ilerleyen yıllarda farklı sebeplerden dolayı babaannemle pek anlaşamamışlar. Evliliklerinden birkaç sene sonra halam ve kısa bir süre sonra da babam dünyaya gelmiş. Altmışlı yılların başında kalp rahatsızlığı teşhisi konan babaanneme, tedavi olmanın yollarını ararken, İngiltere yolları görünmüş. Ancak dedemin şans oyunlarındaki ısrarlı talihsizliği sebebiyle yeterli parayı denk getiremeyince, babaannem sinirlenip Almanya'ya misafir işçi olarak ismini kaydettirmiş. Tek bir sorun varmış ortada; o da Almanya'nın sadece sağlık testinden geçebilen insanları işçi olarak kabul etmesiymiş. Ama babaannem vazgeçmemiş ve vücudunun dinçleşmesi için çeşitli doğal ilaç, macun ve ballarla beslenmiş. Nasıl başarmış bilmiyorum, ama bir şekilde sağlam raporu alarak 1963'te Münih'e gitmiş. İki çocuğunu da halalarına emanet etmiş. Bir yandan fabrikada çalışırken, öte yandan da namını duyduğu doktorun peşine düşmüş. Bückenburg, Berlin derken en nihayetinde Düsseldorf'a yerleşip ameliyat olabilmış. Düsseldorf'a yerleşince profesyonel terzi eğitimi alıp, atölye şefi olarak işe başlamış. Bu esnada babamı ve halamı yanına aldırılmış. Bir süre sonra halam Krefeld'deki meslek yüksek okulunda tekstil mühendisliği bölümünü kazanınca, Krefeld'e yerleşmişler. Ardından babam da aynı okulda aynı bölüme yazılmış. Babaannem ise Krefeld'in meşhur alışveriş caddesinde bir butikte terzi olarak çalışmaya başlamış. Kendi ayaklarının üstünde duran bu kadın, düşmemek için asla durmamış. Para kazansa bile geçirdiği dar günlerin travmasıyla parasını harcayamamış.

Yıllarını geçirdiği Krefeld'de önce Terzi Emine Hanım, ardından Terzi Emine Abla ve en sonunda Terzi Emine Teyze olarak anılmış ve hala anılmakta. Yaşadığı zorluklara rağmen fotoğraflarda hep gülümsüyor babaannem. Kıt kanaat geçindiği topraklardan ve çocuklarından ayrılmak zorunda kalsa da her zaman hüznünü içinde yaşamış. Yaşamış yaşamasına da vücudu bu kadarına daha fazla dayanamamış. Doksanlı yılların başından itibaren sık sık hastanelerde kalmış. Ve en sonunda 2001'de yorgun düşen bedeni daha fazla savaşamayıp, dünyanın gelmiş geçmiş en değişmez kanununa yenilmiş.

Babaannem baştan sona göç dolu bir insandı. Göçmen bir ailede doğup yine kendisi de göç etmiş, çocukları da torunları da. "Bütün mutlu aileler birbirlerine benzerler, her mutsuz ailenin ise kendine özgü bir mutsuzluğu vardır" demiş Tolstoy. Ama bence her göçmen ailenin mutsuzluğu da birbirine benzer. Ömer Seyfettin'in Forsa adlı öyküsündeki yaşlı adam gibi bir umutla ufuk gözlenir her gün, olur da bir gün dönebilir miyim diye. Rumeli türküleri kadar hüznüldür insanların gülümsemeleri. Bayramlar her daim buruk geçer. Geride bırakılan akrabalar evlenir, çocuklar büyür, büyükler yaşlanır, yaşlılar ölür. Ve anca cenazelerine yetişilir en çok sevilenlerin. Son istek ise bu insanların yanına gömülüp bir daha da ayrılmamaktır. Toprağın üstü gurbet, altı da vuslat demektir. Babaannem de İzmir'de annesinin mezarının yanına gömüldü. Bir daha ayrılmasınlar diye.

27 Mayıs 2001

Burak Dilik

Öğretmen Adayı - Almanya

Çark

Federal Almanya'nın kurulduğu 1949 yılında Amasya'nın Merzifon ilçesine bağlı, adı önceleri Belvar iken sonraları Kayadüzü olarak değiştirilen köyde doğar büyükbabam. Geçirdiği savaşların verdiği tahribatı onaracak olan ve misafir işçi olarak nitelendirilen binlerce kişilik bir grubun içinden sadece biri olacaktır.

İlk kez altı yaşında kaybetmiştir bir bakıma yurdunu. Annesinin bu dünyadan göç etmesiyle büyükbabam erkenden büyümek zorunda kalmış, anneye hissedilen duygularından göç etmiştir ilk olarak. Doğuran değil, büyüten ve besleyen anne olmuştur artık kendisi. Küçük yaşlarda, köy yaşantısının getirdiği sorumluluklardan kendisine de bir pay düşmüştür elbet. Fiziksel olarak yapabileceği her işe zihinde uymaya mecburdur. Bazen zihin bedenin peşinden, bazen de beden zihnin peşinden göç etmiştir kendilerine büyük olduğu kadar yabancı da olan bir dünyaya, bir boyuta.

Çobanlık yaptığı yıllardaki yaşı "Azığıma konulan ekmeği bir taşın üzerinde unutturdum, bütün gün aç gezerdim sonra"dır kendisi için. Gençlik yıllarında tam anlamıyla ekmeğini taştan çıkararak Hüseyin, köyün yakınında bulunan taşocağına gidip gelir her gün. Ekmeğini taştan çıkarma olgusu artık bir süre peşini bırakmayacaktır.

Abisinin de yardımıyla sonraları maden işçilerinin haklı direnişiyle ünlenecek olan Yeni Çeltek Maden Ocağı'nda çalışmaya başlayan büyükbabam, bir süre de maden ocağı sayesinde sürdürür hayatta kalma ve hayallerini gerçekleştirme mücadelesini.

İlk olarak Almanya'nın Bönen şehrine 1973 yılında gelir ve bir sene arayla, önce 1974'te Gelsenkirchen Erle'ye, sonra 1975'te Herten Westerholt'a ve son olarak da 1978 yılında Gelsenkirchen Buer'e göç eder ve burada kalır uzun bir süre. 1974 yılında yedi yıl önce evlendiği eşini ve üç çocuğunu getirir Almanya'ya. Babaannem de Almanya'ya geldiği yıllarda çeşitli işlerde çalışır.

Son beşik olan Kadir amcam Almanya'da dünyaya gelmiştir. Beş yaşında Almanya'ya gelen, burada okula giden, 1985'te babası gibi maden işçisi olarak meslek hayatına atılan babam Erdal, kısa süre sonra bu işin emekliliğe kadar böyle gitmeyeceğini anlamış ve sırayla Fachabitur ve sonrasında teknisyen okulunu bitirmiştir. Kendisinden iki yaş küçük olan kardeşi Hidayet amcam da aynı şekilde madenci olarak işe girmiştir.

Eli ekmek tuttuğu için, evlenme konusunda hiçbir engel kalmadığına inanan babam 1987 yılında annemle evlenir. Bürokratik birtakım sıkıntılar sebebiyle annem ancak 1988 yılında Almanya'ya gelebilmiştir ki, 1989 yılında ben doğayım. Yıl 1990 olduğunda, artık Berlin Duvarı da yıkıldığına göre kardeşim Hüseyin'in dünyaya gelmemesi için de hiçbir sebep kalmamıştır.

Bir Hüseyin diğer Hüseyin için yapmıştı aslında yukarıda anlatılanların hepsini. Yaşanan her şey sadece fiziksel açıdan bir göçü getirmemişti beraberinde. Beyinde de birçok konuda göçün yaşanmasına sebep olmuştu. Artık yurt, vatan, millet, Sakarya belirli bir yer olmaktan çıkmıştı, çıkmak zorundaydı. Bu yerlerin değişkenliğinin kabul edilmesi insanı özgürleştiriyor ve onun aslolan şeylere konsantre olmasını sağlıyordu. İnsan, yurdunu kendi içinde bir yer olarak betimliyor ve görmeye başlıyor ve bunun sonucunda gittiği her yerde kendini yurdunda hissediyordu. Çevre ile olan etkileşim, belli başlı fenomenlerin yeniden tanımlanmasına yol açıyor ve bu tanımlamaların birtakım etik değerler doğrultusunda ve insan merkezli olması, insanı düşüncelerinde ve duygusal dünyasında özgürleştiriyor ve insanın statik düşünceden dinamik düşünceye ulaşmasını, dolayısıyla yaşama ve yaşamaya yönelik ilk adımı atmasını sağlıyordu.

Bir Tas Yoğurt

Yollar, kimilerine göre uzun, kimilerine göre doyamayacak kadar kısadır bu hayatta. Yollar, bazıları için hüzünlü ve elemli, bazıları için güzel ve neşeli.

Kader, insanı ulaşmak istediği menzile bazen gözyaşları eşliğinde ulaştırır. Fakat sonunda erişir insan varmak istediği noktaya, farkında olsa da olmasa da. Farkında olmayanların sorunu belki de hayata güzel bakamamalarıdır. Oysaki yaşam, güzel olmayan şeylere vakit ayıracak kadar uzun değil. Hayat dolu olmalı insan. Derde değil de, “Huzur ve mutluluğu nasıl bulabilirim veya nasıl güçlendirebilirim?” sorularına odaklanmalı. Güzel istekleri olmalı. Son nefesinde bile oğlundan *bir tas saf ve tertemiz yoğurt istemeli* örneğin. İsteyeceksin arkadaşım! Şöyle, oğlunun kucağına uzanıp “Oğlum bana yoğurt getirir misin?” diyeceksin.

Herkes çocuklarını çok sever elbette. Ama emin olun ki, çocuklar da ebeveynleri için, ebeveynlerin istedikleri o yoğurt için, binlerce kilometre uzağa gidebilirler ve giderler de.

O, güzel yanlarını görebiliyordu hayatın, güzel düşünüyor ve hayatından tat alıyordu. Güneş kendisine öyle güzel vuruyordu ki; o kocaman gölgesi bütün ailesini güneşin yakıcı sıcaklığından adeta kocaman bir çınar edasıyla koruyordu. Her kımıldayışında, güneş kendisini daha belirginleştirdiğinde, onu can kulağıyla dinleyen altı torunu ona „Dede kımıldama!“ diyorlardı ve buğulu gözleri en az güneş kadar parlıyordu. Oğlu çayları tazeliyor, diğer iki oğlu da eşlerinin yanında hikayenin devamını merakla bekliyorlardı. Çaylar geldi, kendisi derin bir nefes aldı, sağında oturan eşi elini sıkıca tuttu ve hayat hikayesini anlatmaya başladı.

Hayatının zor bir dönemiydi. Komutanının karşısında hissettiği yoksulluğun getirdiği mahcubiyet onu üzmüştü. Çünkü maddi sıkıntıdan dolayı diktirememişti onbaşı rütbesini omzuna. Komutanı rütbelerin neden dikilmediğini sorduğunda sadece boynunu büktü. Bu durumu farkeden Yüzbaşı ona rütmelerin dikilmesi emrinin yazılı olduğu bir kağıt verip, onu terziye gönderdi ve böylelikle rütbesi dikildi. Artık onun Onbaşı olduğunu bilmeyen askerler de, onu gördüklerinde Onbaşı olduğunu anlayabileceklerdi. 1962’de başladığı yirmi dört aylık askerlik döneminde unutamadığı en zor anılarından biriydi belki de bu anı Nazım Onbaşı’nın. Ama artık bitmişti duvara çentik attığı günler. O koca yirmi dört ayı doldurmuştu. Yüzündeki tebessüm, belki de bundan sonra her şeyin her zamankinden daha güzel olacağını ümidini yansıtıyordu. Nazım, Usta Birliği’ni İstanbul-Davutpaşa’da tamamladıktan sonra askerlikten dolayı ara vermek zorunda kaldığı fırıncılık mesleğine İstanbul’da devam etti.

On altı yaşlarındaydı henüz, abisinin düğünü için geldiği İstanbul, onu da kendisine bağladığında. Dokumacılıkta ve İstanbul Teknik Üniversitesi’nin motor laboratuvarında çalıştıktan sonra abisinin mesleği fırıncılığa el attı. Artık fırıncıydı Nazım. Zor şartlar ve yoksulluk, onu hayatı boyunca çalışıp para kazanmaya zorlamıştı. Fırında çalışırken iyi bir dönemi de olmuştu aslında. Kazandığı para yoksulluklarını gidermeye

Hasan Sönmez

Öğretmen Adayı - Almanya

yetmese de, sokağın köşesindeki karpuzcudan en az haftada bir kere o şekerden tatlı karpuzlardan almayı ihmal etmezdi. Çok gençti henüz. Ve bu genç yaşta maddi sıkıntılar nedeniyle, doğduğu memleketi Ardahan - Beberek'ten İstanbul'a gelmek zorunda kalmıştı. Kim ister ki doğduğu şehri terk etmek! Ona da zor gelmişti elbette. Ama belki de annesinin isteğini gerçekleştirmek için mecburdu buna. Hayat çok zordu. Etrafındaki arkadaşları daha iyi bir iş ve para kazanma olanakları sebebiyle devlet kanalıyla bir Almanya'ya gidiyorlardı. Amaçları, Almanya'da para kazanıp tekrar vatana dönmektir. Bu düşünce, Nazım'ı da meşgul etmeye başlamıştı. Sanki herkes Almanya'ya gitmek için sıra bekliyordu. Ve sıra abisindeydi. 1964'te abisi Kazım da Almanya'ya gitti. Fakat Nazım, içinde bulunduğu koşullara dayanmak, daha çok çalışıp damla damla da olsa hayattan zevk almak istiyordu. Çünkü biliyordu ki; o hayat bardağından yudum yudum su içmek isteyenler Almanya'ya gidip gurbet suyundan içmişlerdi. Ona zor geliyordu. O zaten gurbetteydi. Doğup büyüdüğü memleketi Ardahan'dan vazgeçmek zorunda kalmıştı. Ve gurbetin gurbetini yaşamaya henüz hazır hissetmiyordu kendisini.

Yıllar geçti... Abisi Almanya'ya gideli tam beş sene olmuştu. Ve bir kanun çıktı; Almanya'da yaşayanlar, yakınlarını Almanya'ya getirebileceklerdi artık. Abisi de Nazım'ı istemişti yanına. Ve böylelikle bir yol ayrımına daha geldi Nazım. Bir yanda gurbet, bir yanda ise vatan. Gurbet daha iyi olanaklar, iş ve para demektir ve yoksulluğun sonuydu belki de. Vatan ise ana kucağı demektir. Hayatı boyunca iş için, ailesi için oradan oraya koşturulan birisi nasıl doğru bir seçim yapabilir ki? Ne yapacaktı şimdi Nazım? Neyi seçecekti? Ana kucağını terk etmek o kadar kolay değildi ki! Her şey, bir bir gözünün önünden bir film şeridi gibi geçti bir gece. Babasının, evlatları, yuvası için çabalayışı; kendisinin on kuruş kazanıp aileye faydalı olmak için yıpranışı. Sonra annesi geldi aklına. Annesinin o isteği. Gözünü kapattı ve kararını verdi. Toplamıştı bavulunu. Gitmek için her şey hazır. Bir kez daha kapadı gözlerini. Ve tarih 1969 senesinin Haziran ayını bir mih gibi kaydetti yaşantısına. İstanbul, Nazım'ı artık Almanya'ya teslim etmişti. Tek düşüncesi vardı, o da Almanya'da daha iyi maddi olanaklara kavuşunca Türkiye'ye dönüp bir market veya manav dükkanı açmaktır. Sadece onun değil, Almanya'ya giden herkesin masum bir hayali vardı tabii ki. İnsanın hayalleri uğruna çaba göstermesi, değerleri uğruna bir savaşım vermesi bir bahar çiçeğinin karanlıklarda açıp, çevreye güzel kokular saçarak gönülleri ferahlatmasına benzetilebilir. O da bu tercihle, her ne kadar zor olsa da, ailesinin gönlünü, babasının gönlünü ferahlatmak istedi belki de. Gurbet, elbette bir gün son bulacaktı. Atika, Kaldewei gibi firmalarda çalıştıktan sonra, en sonunda küreği madene vurmuştu o da. Küreği madene her vurduğunda yüzünün kapkara olması, sağlığından bir parça vermesi kaçınılmazdı. Geliri iyi olan bir işi vardı artık. Para biriktirmeye başlamıştı bile. Ve yaşı da kemale ermişti. Almanya'ya geleli henüz bir sene olmuştu ki, Türkiye'ye gitti. Bekar olarak gittiği Türkiye'den evli olarak geri döndü Nazım. O dönemler işçi yurdunda kalan Nazım, eşini getirtebilmek için ev istemişti işyerinden. Fakat bu isteği kabul edilmedi. Tartıştı işverenlerle. Ve bu tartışmanın sonunda işten çıkarıldı. Ama o dönemlerde her yerde iş olanağı olduğu için işini kaybetmesi etkilemedi Nazım'ı. Zaten bir süre sonra işe geri alındı ve bir yuvanın temelini atılacağı ev de verildi kendisine. Nazım, eşini böylelikle Almanya'ya getirdi. Eşinin gelmesinin hemen ardından, 1975'te, abisi göç misyonunu tamamlayarak İstanbul'a geri döndü.

Aradan beş sene geçer. Nazım, her zamanki gibi kömürden dolayı sadece gözleri tanıır bir halde, işten eve gelir bir gün. Temizlenip yemeğini yedikten sonra o kara uykuya dalar. Bir rüya görür. Rüyasında evinin zili çalmıştır. Nazım, kapı otomatığına basar. Bir süre bekler, fakat kimse gelmez. Meraklanıp cama yönelir ve tertemiz nur yüzüyle cama doğru bakan babasını görür. Nazım „Baba, buyursana eve, neden orada duruyorsun?“ diye sorar, fakat babasından cevap alamaz. Bir telgraf haberiyle uykusundan uyanır aniden. Aldığı haber kömürün karasından daha da karadır. Babası Osman vefat

etmiştir. Bir insanın, gurbetin gurbetinde, anneden ve babadan çok uzakta ve „tek başınayken“ babasını son kez rüyasında görmesi ve sonra babasının vefat haberini alması. Bu gurbet mi, yoksa gurbetten daha öte bir şey mi!? Tutunacağı tek dal, o güzel ve küçük yuvası.

Gözyaşı silmekten çaylar yudumlanamıyordu. Gözler dolmuş, derin bir sessizlik hakim olmuştu havaya. Herkes duygusallaşmıştı. Kimseden çıt ses çıkmıyordu. Herkes anlatılanlardan çok etkilenmiş, sükut içinde dinliyordu. Sessizlik, küçük kızın sesiyle bozuldu. Küçük torunu Gamze’ydi sessizliğin bağına hançer sokan. Dedesine „Dede, anneanne neredeydi“ diye sordu. Dedesinin yanığından bir damla yaş daha süzüldü. Almanya’ya gelirken zor bir göç yaşamıştı. Fakat en zor göç, ilk ve gerçek yüzünü Türkiye’de küçük yaşlarında göstermişti. Zorlukla da olsa bir kez daha derin bir nefes aldı ve hayat hikayesini sürdürdü.

Nazım, köyünden İstanbul’a ilk geldiğinde abisinin iki göz odalı gecekondusunda kalmaya başlar. Fırında çalıştığı dönemlerde anne ve babası henüz köylerinde yaşamaktaydılar. Bir süre sonra onlar da ekonomik sıkıntılardan ve iş nedenlerinden dolayı İstanbul’a göç etmek zorunda kaldılar. Çünkü köylerinde ne iş vardı, ne de ekilen ürünler iyi yetişiyordu köylerinde. İstanbul’a geldiler. Ve onlar da oğullarının küçük gecekondusuna yerleştiler. Bir süre sonra İzmir’in İznik ilçesine çalışmaya gider Nazım. Çalıştığı fırın kapanmıştır çünkü. Bu sırada Nazım’ın yengesiyile iyi geçinemeyen annesi rahatsızlanıp hastaneye kaldırılır. Bu yüzden Nazım’ın tekrar İstanbul’a, annesinin yanına dönmesi gerekir. İstanbul’a döndükten sonra, korkudan ameliyat olmak istemeyen annesini, onun isteği üzerine Kars’a kardeşlerinin yanına götürmeye hazırlanır. Safiye babaanne kardeşlerini görmek istemiştir dünya gözüyle. Belki de son kez. Mevsim saatinin yelkovanının kışa doğru yöneldiği bir zamanda Nazım annesini Kars’a götürür. Babası ise, çalıştığı için onlarla gitmez. Osman dede tren garında eşine ve oğluna şöyle seslenir son kez: „Allah’a emanet olun iki gözüm! Güle güle gidin ve güle güle gelin!“ der ve iki gözünden iki damla yaş süzülür. Allah’a emanet etmişti onları ve „Güle güle gidin!“ demişti ama gülmüyordu hiç kimsenin yüzü, ne gidenlerin ne de kalanın. Buruk ve yaşlı bir yüz ifadesi vardı herkeste. Bu asla bir veda değildi. Çünkü herkes sevdiğiyle er ya da geç buluşacaktı bir gün. Ve tren kalktı. Zorlu yolculuk başladı. Bu zorlu yolculuğun ardından Nazım ve annesi Kars’taki dayısının yanına vardılar. Safiye babaanne kavuşmuştu kardeşlerine. Kardeşleriyle buluştuğunda, şeffaf gözyaşları yüzündeki o güzel çizgilerde başlamıştı konaklamaya. Günler geçmişti ve Safiye babaanne hala rahatsızdı. 17 - 18 yaşlarındaki Nazım ise annesinin bir dediğini iki etmiyor, her isteğini yerine getirmeye çalışıyordu. Gün geçtikçe, köy halkı ve çevredeki insanlar, nedendir bilinmez, bu misafirlikten rahatsız olmaya başlamışlardı. Nazım, annesine bu üzüntüyü yaşatmadan, annesiyle köyden ayrılıp İstanbul’a dönmeye karar verir. Ertesi gün toparlanıp kızaklarla tren garına gelirler. Fakat trene yetişemezler. Hava iyiden iyiye soğumuştur. Annesi oğluna „Oğlum ayaklarım üşüdü. Ayaklarıma bir şey örter misin?“ diye ricada bulunur. Nazım daha annesi sözünü bitirmeden annesinin ayaklarını sıkıca sarar. Ve böylelikle o çok değerli anne duasını alır. Velhasıl treni kaçırdıkları için köyde bir gün daha geçirmek zorunda kalmışlardır. Belki de annesi doyamamıştı kardeşlerine ve kader, annesini bir gün daha kardeşlerinin yanında tuttu. Su gibi akıp giden zaman bir sonraki güne gelmişti bile. Tekrar kızaklara binip tren garına gelirler. Tren garına giden yolda annesi fenalaşır. Nazım ve akrabaları annesinin başında Kuran okumaya başlarlar. Annesi gözlerini açar ve başında Kuran okunduğunu görünce oğluna: „Ne oluyor oğlum? Ben ölüyor muyum ki başımda Kuran okuyorsunuz?“ der masum bir tebessümle. Zorlukla tren garına ulaşıp ana oğul İstanbul’a dönmek için o kara trene adımlarını atarlar. Safiye babaanne trende oğlunun kucağında yatar ve yolculuk bu şekilde başlar. Onlara sonradan yanlarına gelen bir yolcu eşlik eder. Nazım ve yolcu sohbet ederler. Ama Nazım, gözünü bir an olsun annesinden ayırmaz. Aklı,

Hasan Sönmez

Öğretmen Adayı - Almanya

gözü ve kulağı hep ondadır. Tren Sivas'ta mola verir. Safiye babaanne uyanır, gözlerini açınca ilk olarak oğlunu görür. Duygulandırır bu Safiye babaanneyi. Oğlunun kucağında ondan bir isteği olur: „Oğlum, şimdi yoğurt olsa yerim!“. Nazım'ın aklına ağlamaklı bir vaziyette, o zamanlar dilden dile dolaşan ,“yoğurt yedi de, öyle vefat etti“ deyimi gelmiştir. Annesinin bu isteğini yerine getirmek için apar topar fırlar trenden. Sivas tren garındaki yan yana dizili dükkanlara yoğurt sorar, ancak durumu anlattığı halde parası olmadığı için yoğurt alamaz. Hem çaresizce koşar, hem de ağlar. En sonunda bir dükkanda, tası geri getirmek şartıyla bir kase yoğurt bulur. Yoğurda su katar, içine ekmekek doğrar ve bunu annesine elleriyle yedirir. Tası dükkana geri verdikten sonra annesiyle tren yolculuğuna devam eder. Kucağında yatan annesi sessiz sedasız tekrar derin bir uykuya dalar. Kendisinin de içi geçen ve gözlerini yuman Nazım, annesinin şöyle bir silkelenmesiyle uyanır. Annesine bakar. Sesi soluğu kesilmiştir. Ayakları üşüdüğünde örttüğü, onu bir an olsun yalnız bırakmadığı ve son nefesinde bile isteğini yaptığı oğluna dua ederek, oğlunun kucağında ruhunu Azrail'e teslim etmiştir. Nazım, annesinin naaşı Kırklareli'de toprağa verilmeden önce, ona son bir kez bakar. Gözyaşlarını tutamaz. Annesini toprağa verdikten sonra tek başına İstanbul'a döner. Bu yolculuk, Nazım'ın hayatı boyunca sol yanında bir yara olarak taşıdığı bir göç hikayesidir. İstanbul'a döndükten sonra babası ve abisi Safiye babaanneyi sorarlar Nazım'a. Nazım onu Kırklareli'de defnettiklerini söyleyince babası içlenir ve bir „ah“ çeker.

Kim bilir, dedem bunca yolu belki de o bir tas yoğurt için geldi. O annesi ve babasıyla birlikteyken yollar çok kısa geliyordu ona. Artık ulaşmak istediği her menzil anne ve babadan uzak. Onlarla birlikteyken yollar hem hüznüydü, hem de onların isteklerini gerçekleştirebildiği için neşeliydi. Tek isteği anne ve babasının gönüllerini yapmak ve faydalı olmaktı. O yüzden yürüdü daima uzak veya yakın demeden. Türkiye'den Almanya'ya geldi bir tas saf ve tertemiz yoğurt için. Kader onu burada tuttu ve ona güzel bir aile verdi, yuvasını kurdu. Çocukları, hatta torunları oldu. Anne ve babasını unutmadı elbette, ama “Vardır bir hayır!” diyerek hayata hep güzel baktı. Hayatı boyunca gözlerinden yaş geldi elbette, ama hiçbir zaman kan ağlamadı. Güzel bakmaya ve güzel görmeye çalıştı. Bu yüzden şu dörtlüyü hep gönlünün bir köşesinde tuttu.

Gözlerine ne oldu ki yaş yerine kan gelir

Ayıl desem gönlüme artar gam-u alemi

Eğitim Hakkı

Bu makalede “BM İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi'nin (İHEB) 26. maddesi temelinde bir insan hakkı olarak eğitim hakkı genişletilmeli midir?” sorusuna yönelik görüşlerimi ifade etmeye çalışacağım. Bu kapsamda kendi tecrübelerimden faydalanarak, sizlere Almanya'daki eğitim sistemiyle ilgili bilgilerimi ve düşüncelerimi aktaracağım.

Bilindiği üzere, Almanya dünyanın en iyi eğitim sistemine sahip olan ülkelerden birisidir. Almanya'daki eyaletlerin eğitim sistemleri birbirinden bağımsızdır. Bu sebepten dolayı okul ve üniversitelerdeki eğitimin ülkenin her yerinde eşit düzeyde olduğu söylenemez. Örneğin Kuzey Ren Vestfalya eyaletinde üniversite öğrencilerinin derse katılma zorunluluğu yoktur. Ancak ülkenin diğer bazı eyaletlerde derse katılma zorunluluğu bulunabilmektedir. Birçok tartışmalara neden olan bu gibi durumlar, eğitim sisteminin eyaletler arasındaki eşitsizliğinin bir göstergesidir. Söz konusu olan bu eşitsizliklerin getirdiği sonuçlar, eyaletlerin uyguladığı başarı değerlendirme sonuçlarını da etkileyebilmektedir.

Başka ülkelerde de olduğu gibi Almanya'da da iyi ve kötü üniversite ayrımı yapılmaktadır. En iyiler olarak tanınan ve diğer üniversitelere nazaran daha çok ön plana çıkanlar Köln, Aachen, Bremen, Dresden Üniversiteleridir diyebiliriz. Elbette ki en iyiler sadece bu üniversitelerle sınırlı değildir. Yapılan iyi ve kötü üniversite ayrımının başarı değerlendirme sonuçlarından kaynaklandığını düşünüyorum. Almanya'daki eğitimin daha başarılı olabilmesi için eyaletler arası bir işbirliğinin olması gerektiği kanaatindeyim. Eğer bu sağlanabilirse, eğitim ülkenin her yerinde eşit düzeyde olabilir.

Bir başka deyinmek istediğim konu ise, ilkökul sonrasında öğrencilerin seviyelerine göre farklı okullara kayıtlarının yapılmasıdır. Öğretmenler ilkökul süresince yaptıkları tespitlerin sonucunda öğrencilerin hangi okullara gönderilmesi gerektiğinin kararını vermektedirler. Böylelikle farklı eğitim seviyelerinde olan öğrenciler birbirlerinden farklı eğitim görmektedirler. Öğrenciler okulu bitirdiklerinde farklı eğitim seviyelerine ulaşmış olduklarından dolayı aralarında büyük bir eşitsizlik söz konusu olabilmektedir. Eğitim hakkının herkes için eşit düzeyde gerçekleşmesi için her öğrenci eğitimde seviye farkı görmeden aynı okullarda eğitim görebilmelidir.

Şüheda Gökmen
Öğretmen Adayı - Almanya

Bir insanın eğitimini etkileyen en önemli etmenlerden birisinin sosyoekonomik konumunun olduğunu düşünüyorum. Aileden gelen maddi ve manevi destek öğrencilerin eğitim hayatını pozitif anlamda etkilemektedir. Eğitim donanımı ve durumu iyi olan ailelerin çocukları büyük oranla yükseköğrenimlerinde de destek gördükleri için daha rahat bir şekilde üniversiteden mezun olabilmektedirler. Durumu iyi olmayan ailelerin çocukları ise eğitim hayatlarında destek göremediklerinden dolayı zorluk çekebiliyorlar.

Ne yazık ki üniversiteler ücretsiz değildir. Bazı öğrencilere belirli bir süre için burs imkanı sağlanabilse de, bu her öğrenci için geçerli olmayabiliyor. Öğrenciler daha kaliteli bir eğitim alabilmek için her zaman finansal kaynağa ihtiyaç duyabiliyorlar. Bu nedenlere bağlı olarak birçok öğrenci eğitimini karşılayabilmek için çalışmak zorunda kalabiliyor. Hem yükseköğrenimi gören hem de çalışan öğrencilerin eğitim hayatları çok stresli ve zor bir döneme dönüşebiliyor.

Tüm bu nedenlerden dolayı eğitim hakkının mutlaka genişletilmesi gerektiğini düşünüyorum. İHEB'nin, her insanın eşit düzeyde eğitim alabilme hakkına sahip olmasını ve ülke genelinde eğitimin ücretsiz olması gerektiğini eklemelidir. Ancak bu şekilde insanlar dışlanmadan, haksızlığa uğramadan, zorluk çekmeden istedikleri eğitimi alabilirler. Eğitim hakkının genişletilmesi ve kolaylıkların sağlanması durumunda, daha çok insanın eğitime değer vereceğini ve eğitim hayatını başarıyla tamamlayabileceğini düşünüyorum.

Çocuklardan Çocuklara Çocuk Hakları!

Ben Sena ve henüz bir çocuğum. Çocuklarla, çocuk olarak haklarımız üzerine, çocuk hakları üzerine konuşuyorum.

Almanya'da ve de başka yerlerde, birçok insanın, şenliklere ve yeni yıla hazırlandıkları ve ürün tüketmenin yanı sıra, belki de bu zamanın asıl iletisi olan anımsama (Besinnen) üzerine kafa yordukları 2018 Aralık ayını düşünüyorum.

Duden Sözlüğü'ne göre "Besinnen" güçlü fiillere aittir ve birşey üzerine düşünmenin yanı sıra, birşeyin bilincine varmayı, hesaba katmayı ya da birini ya da birşeyi hatırlamayı ifade eder (bkz. Duden). Dünya genelinde insan haklarının daha fazla ve hızla ihlal edildiği bir zamanda, aşağıdaki satırlarda biz çocukların anımsayışı ve haklarımız ele alınacak, çünkü çocuk hakları insan haklarıdır ve müzakereye açılmaz.

Büyükler neden çocukları kararlara katmadan çocuklar için karar veriyor (bkz. Çocuk Hakları Sözleşmesi §8 Abs.1 Satz 1 SGB VII)? Kanımca bu, çocuk hakları üzerine birşey duymuş ya da okumuş olanların, haklar hakkında pek kafa yormamış olmalarıyla ve çocukların, haklarımız olduğunu ve bunların neleri içerdiğini çoğu kez gerçek anlamda bilmemeleriyle ilgili.

Göründüğü kadarıyla bazı ebeveynler/yetişkinler için bu konu ya huzursuzluk veriyor ya da herşey öyle doğal ki, çocuklarla çocuk hakları üzerine konuşmayı düşünmüyor. Buna karşın çocuk haklarında (bkz. 5. madde) ebeveynlerin çocuklara kendi haklarını tanımlarına ve bu hakların hayata geçmesine destek olmaları gerektiği yer alıyor, çünkü biz çocuklar ancak haklarımızı bildiğimiz zaman onları talep edebilir ve onları savunabiliriz. Bununla birlikte, varolan çocuk haklarına rağmen, bu hakları kabul ettiremeyen çocuklar da bulunuyor, nedeni, bu çocuklar için, bizim için, mevcut ağır koşullardan kurtulmayı olanaksız kılan belli bir ülkede, kentte ya da çevrede yaşıyor olmamızdır, savaşın olduğu, çocukların açlık çekmek ya da ailelerine bakmak için çalışmak zorunda kaldığı ya da okula gidemediği ülkeler buna örnektir.

Farklı ülkelerden gelen insanların aile birleşimi kapsamında birlikte yaşama hakkına uyulmaması örneğinde olduğu gibi, Almanya'da da birçok çocuk hakkı ihlali söz konusu. Çocuk haklarının hayata geçmesi için biz çocukların haklarını bilmesi zorunlu ve bu açıdan güçlü olan ve bu gücü biz çocukların haklarına kavuşması için kullanan yetişkinlere ve hatta başka çocuklara ihtiyaç var. Ve Almanya'da çocuk haklarından söz edildiğinde, bu, kanımca, sıklıkla, adeta çocuk yoksulluğu, psikolojik baskı, yapısal ya da sözel şiddet yokmuş gibi dışa yansıyor. Ben çevremde bu sorunlarla her gün karşılaşıyorum, çünkü eğer insanlar aralarında görüş alışverişinde bulunabilseler ve etraflarına bir baksalar, Almanya'da çocuk ve dolayısıyla insan haklarını gözardı eden birçok konu olduğunu da görecektir. Elbette birçoğumuzun burada okula gitme olanağı bulabildiği için seviniyorum. Ancak okula gitmek yeterli değil. Okullarda ve farklı kuruluşlarda, gün be gün katlanılması ya da aşılması gereken açık ve gizli şiddet de var. Ve şimdi şiddet ve çocuk haklarına uyulmaması konusunda hissedilen isyan duygusuna karşın, biz çocuklar için, örneğin dersin saat 10'da başlamasının çok iyi olacağını gözünüzde canlandırabilirsiniz.

SENA

Öğrenci – Almanya

Öğrenmek ve eğitim-öğretim de çocuk haklarında yer alıyor. Yetişkinlerin kullandığı şekliyle eğitim ve öğretim kavramını ben kısmen çocuk hakları bağlamında öğrendim ve eğitim-öğretim gerçekten büyük, Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 28. maddesinde yer alan, çok şeyi kapsayan bir kavram. Bu, çocukların korku ve yokluk olmaksızın, örneğin okula gidebilmelerini ve sevdikleri insanlar tarafından yaşamda kendilerine eşlik edebilmesini, bu insanlardan destek alabilmelerini ifade eder. Ve tüm öğeleriyle birlikte salt çocuk olabilmek ve sevdikleri insanlardan, kişiliklerinin açınmasına, kendi yetenek ve becerilerini geliştirmeye ve barış içerisinde yaşayabilmeye (Çocuk Hakları Sözleşmesi, 29. madde,) yönelik destek görmek, hem de çocukların dünyanın neresinden geldiğine ve neye inandığına bakmaksızın. Biz çocuklar yakınlarımız, arkadaşlarımız ya da tanıdıklarımız tarafından 'dışlama ve ayrımcılık' görmek istemiyoruz, çünkü biz aynı zamanda kendimiz de bundan etkileniriz, çünkü Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 2. maddesi, 2. paragrafına göre ayrımcılığın her şeklinden korunmamız bizim için bir haktır. Bu, ayrıca ebeveynlerimizin, aile üyelerimizin statüsü, faaliyetleri, dile getirdikleri düşünceler ya da dünya görüşleri ya da buna benzer, çoğunluk toplumun tanımadığı ya da hoşuna gitmeyen nedenler

Öğrenmek ve eğitim-öğretim de çocuk haklarında yer alıyor. Yetişkinlerin kullandığı şekliyle eğitim ve öğretim kavramını ben kısmen çocuk hakları bağlamında öğrendim ve eğitim-öğretim gerçekten büyük, Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 28. maddesinde yer alan, çok şeyi kapsayan bir kavram. Bu, çocukların korku ve yokluk olmaksızın, örneğin okula gidebilmelerini ve sevdikleri insanlar tarafından yaşamda kendilerine eşlik edebilmesini, bu insanlardan destek alabilmelerini ifade eder. Ve tüm öğeleriyle birlikte salt çocuk olabilmek ve sevdikleri insanlardan, kişiliklerinin açınmasına, kendi yetenek ve becerilerini geliştirmeye ve barış içerisinde yaşayabilmeye (Çocuk Hakları Sözleşmesi, 29. madde,) yönelik destek görmek, hem de çocukların dünyanın neresinden geldiğine ve neye inandığına bakmaksızın. Biz çocuklar yakınlarımız, arkadaşlarımız ya da tanıdıklarımız tarafından 'dışlama ve ayrımcılık' görmek istemiyoruz, çünkü biz aynı zamanda kendimiz de bundan etkileniriz, çünkü Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 2. maddesi, 2. paragrafına göre ayrımcılığın her şeklinden korunmamız bizim için bir haktır. Bu, ayrıca ebeveynlerimizin, aile üyelerimizin statüsü, faaliyetleri, dile getirdikleri düşünceler ya da dünya görüşleri ya da buna benzer, çoğunluk toplumun tanımadığı ya da hoşuna gitmeyen nedenlerle ayrımcılığa uğrayarak, birer mağdur yapılmaya karşı koruma altına alınmamızı ifade eder.

Biz, salt her insanı anayasayı ve yurttaşlık haklarını korumak ve insan haklarına saygılı olmaktan sorumlu tutmakla kalmayan, aksine insanların çeşitliliği sayesinde yaşayan ve onların bu çeşitliliğinden beslenen bir demokraside yaşıyoruz (bkz. bpb: Demokratie).

Çocuklar, ihtiyaç duydukları bilginin hazır bulundurulması ve yetişkinler tarafından anlayacakları dilde anlatılması hakkına sahiptir (bkz. Çocuk Hakları Sözleşmesi, 17. madde).

Bu nedenle diğer çocuklarla, çocuk hakları üzerine görüş alışverişinde bulunabileceğim alanlar yaratmaya başladım. Aşağıda geçen yıl meslek yüksekokulunda düzenlediğim bir atölye çalışmasının bazı kesitlerinden söz etmek istiyorum:

Yapılan tüm konuşmalardan esinlenerek, atölye çalışmasını, biz çocukların kendi haklarımızı, bir taraftan eğlendirici bir tarzda, diğer taraftan da daha iyi tanımak için nasıl şekillendirmem gerektiğini düşündüm.

Tanışmanın ardından çocuk haklarının 54 maddesine ilişkin bir sunum yaptım. Çocukların hepsi bu noktada ilgilerini çeken sorular da sorabildi ve biz bunları birlikte yanıtladık.

SENA

Öğrenci – Almanya

Öğle arasında birbirimizi daha yakından tanıma fırsatı bulduk ve bir ağ kurduk. Çalışmanın devamında, 8 ila 12 yaş arası tüm çocuklara, çocuk hakları arasından en çok önemsedikleri ve gelecekte savunmak istedikleri birkaç madde seçme olanağı sunuldu. Onlar bu maddeyi, gelecekte kendileri için neyin önemli olduğunu unutmamak için, spor çantasına boyadı/yazdı. Çocuklar ve ben görüş alışverişini ve birlikte geçirdiğimiz zamanı çok sevdik, çünkü biz soruları, yanıtları ve açık olan noktaları, yetişkinlerin müdahalesi olmadan ele aldık ya da araştırdık.

Atölye çalışmalarında önemli noktalardan biri, ortamda yetişkinler olmamasını sağlamak. Biz çocuklar ne denli aramızda görüş alışverişinde bulunur ve ağ kurarsak, biz çocukların bakış açısı, düşünceleri ve deneyimleri buradaki dünyada o denli öne çıkar. Çünkü biz çocuklar barış içinde yaşayabilme hakkımızı kullanmak istiyoruz (bkz. BM Çocuk Hakları Sözleşmesi, sözleşmeye dair 2. İhtiyari Protokol).

Bu, oynamayı, öğrenmeyi, gülmeyi ve çocuğun istediği ya da olabileceği gibi olmasını ifade eder. Bu, biz çocuklar için, çocuk haklarından söz ettiğimizde, tam anlamıyla kapsayıcılıktan söz etmek zorunda olmadığımızı da ifade eder. Nitekim biz çocuk haklarını ve dolayısıyla insan haklarını öğrendiğimiz ve uyguladığımızda, “normdan” sapan çocuk kalmaz, aksine hepsi oldukları gibi harika, zeki ve önemli olur. Ve biz çocuklar tüm insanlarla birlikte ‘normu’ oluştururuz. Çünkü ben evimizde bulunan, bir metinde yer alan ve altı renkli çizili bir tümceyi anımsıyorum, demokrasiyi yaşamak için demokrasiyi öğrenmek gerektiği yazıyordu (bkz. Landesinstitut für Schule und Medien, 2007). Bu tümceyi olduğu gibi aklımda tutabildim, çünkü sıklıkla düşündüğüm şey, tüm çeşitlilikleriyle insanların bir arada yaşamasına, çocuk ve dolayısıyla insan hakları koşulları altında uyulmasının da öğrenilmesi gerektiği idi.

Çocukları hakları/haklarımız konusunda aydınlatmak, kendimize güç katmak ve onlarla birlikte hakları/haklarımız için savaşmak beni mutlu ediyor, çünkü başta belirttiğim ve daima tekrarlayacağım gibi; çocuk hakları insan haklarıdır ve müzakereye açılmaz.

Kaynak

Bundeszentrale für politische Bildung (bpb):
<http://www.bpb.de/nachschlagen/lexika/pocket-politik/16391/demokratie>

Duden:
<https://www.duden.de/rechtschreibung/besinnen>

UN-Kinderrechtskonvention:
<https://www.kinderrechtskonvention.info/erklaerung-der-rechte-des-kindes-vom-20-november-1959-3347/>
Kinderrechtskonvention:

<https://www.unicef.de/blob/9364/a1bbbed70474053cc61d1c64d4f82d604/d0006-kinderkonvention-pdf-data.pdf>

<https://www.kinderrechtskonvention.info/?s=frieden>

Landesinstitut für Schule und Medien, 2007 (Hg.):
Demokratie erfahrbar machen – demokratiepädagogische Beratung in der Schule, S.19 f)

D.A.Vihara Sawindi

9. Sınıf Öğrencisi, President's Koleji, Matara, Güney Eyaleti – Sri Lanka

Sri Lanka'nın Ücretsiz Eğitimi

.W.W Kannangara Sri Lanka'ya ücretsiz eğitimi tanıttı. Böylelikle Sri Lanka'da zengin ve fakirler birlikte, hiçbir ücret ödemededen eğitim alabiliyorlar. Okul kitapları, okul üniformaları ve daha birçok şey ücretsiz sağlanmakta. Kırsal yerlerde yaşayan binlerce öğrenci de bu haktan yararlanabiliyor. Kannangara bununla kalmayıp kırsal alanda nitelikli eğitim veren liseler kurdu. Bu nedenlerden dolayı Kannangara ücretsiz eğitimin babası olarak bilinir.

Fakat zamanla eğitimde özelleşme gerçekleşti. Bu nedenle pek çok alanda değişiklikler gerçekleşti. Eski kamusal eğitim sistemi özele dönüştürüldü. Buna bir örnekse uluslararası okullardır. Bu pek çok eşitsizliğe neden oldu. Uluslararası özel okullarda İngilizce dışındaki branşlarla ilgilenilmiyor.

Pek çok ebeveyn çocuklarını bu özel okullara yerleştirmeye çalıştı. Fakat bu çocuklar özel okullarda devlet okullarında alabilecekleri eğitimi alamazlar, sadece İngilizce. Devlet bize kültürel bilgiyi sağlamakta. Özelleştirmeden dolayı İngilizce bilenler toplumun üst kesimi sayılıyor. Bu insanlar gelecekte çok fazla bir şey yapamazlar.

Neden insanlar çocuklarını özel okullara yöneltiyor? Böyle yaparak çok para harcıyorlar. Çocuklarını hiç para harcamadan devlet okullarında okutabilir ve iyi bir öğrenci yetiştirebilirler. Ülkemizde İngilizce dışında başka şeyler de öğrenmeliyiz. Hayatta yalnızca her şeyi öğrenerek başarılı olabiliriz.

İnsanlar olarak kendimizi geliştirmemizden yanayım. Fakat özelleştirme yüzünden ortada büyük bir sosyal adaletsizlik var. Bu yüzden özelleştirme farklı kollarla geliştirilmeli.

PoliTeknik

Türkçe Gazete
Türkische Zeitung

Erscheinungsweise:
Üç ayda bir
Quartalsweise
Unentgeltlich
Ücretsiz
ISSN 2198-8706

Yayımlayan Kurum/
Herausgeber:
Zeynel Korkmaz
Verein für Allseitige Bildung e.V.

Genel Yayın Yönetmeni/
Visdp / Chefredakteur:
Zeynel Korkmaz

Posta adresi:
Postfach 25 03 48
40092 Düsseldorf

www.politeknik.de
info@politeknik.de
